

MADE IN USA

17

СЕРИТА СТИВЪНС

ОСТАЯНИ ЗАВИНЯТИ

СЕРИТА СТИВЪНС ОСТАНИ ЗАВИНАГИ

Превод: Ани Съева

chitanka.info

Да си дъщеря на известен политик е досадно бреме. То става двойно по-тежко, ако си и горчиво разочарована от близък човек.

Красавицата Клер напуска шумния и суетен Чикаго, за да се усамоти сред девствените северни лесовете.

Тя дори и не подозира, че е обречена на любов...

I

С въздишка Клер Кендъл угаси цигарата си, отмести назад тежкото кресло и стана. Прекара ръка по дългите си тъмноруси коси и втренчи невиждащ поглед в купчините книжа, затрупали бюрото ѝ. Пръстите ѝ нервно затърсиха кутията с цигари из разпръснатите листи.

— По дяволите! — тя гневно смачка празния пакет, хвърли го в кошчето и се приближи до прозореца.

Далече долу, покрай сградите от двете страни на улицата, се носеше забързаното човешко множество, а многобройните платна на улицата бяха изпълнени до последно от вечерния трафик. Клер унило поклати глава. Дали на всички хора им допаднаше блъсканицата в тази тълпа? Във всеки случай, поне на нея суматохата и постоянният стрес, на който бе подложена ден след ден, ѝ бяха дошли до гуша. Чувствуваше се безкрайно изморена и съсипана. Толкова се нуждаеше от почивка, но в момента дори не можеше да мисли за нещо подобно.

Телефонът извъня.

Клер се стресна. Имаше чувството, че краката ѝ са от олово и че не е в състояние да направи дори една крачка. Стоеше като замаяна до прозореца със затворени очи и чело, притиснато до хладното стъкло.

Някаква врата хлопна в коридора. Чуха се стъпки. Вратата на кабинета на Клер рязко се отвори.

— Клер? Не чуваш ли телефона? — Луиз я гледаше въпросително.

Клер колебливо се извърна. Големите ѝ зелени очи бяха пълни със сълзи.

— Не мога повече, Луиз — изрече тя едва чуто.

За миг ѝ се стори, че възрастната жена ще отвърне нещо, но тя само поклати глава и грабна слушалката.

— Кабинетът на губернатора Кендъл. Какво обичате?

Клер отново се обърна и се загледа през прозореца, без обаче да изпусна нито дума от разговора на Луиз по телефона.

— Изчакайте един момент. Ще видя какво може да се направи — Луиз закри слушалката с ръка. — Клер, скъпа, Роджър от „Сънди таймс“ е на телефона. Иска да знае кога би могъл да поговори с баща ти за промените в закона за въоръженията.

Тя подаде слушалката на Клер, като я гледеше нерешително. После пое дълбоко дъх и се приближи до бюрото.

— Здравей, Роджър — Клер прегледа набързо препълнения график на баща си за следващата седмица. — Баща ми ще може да ти отдели време едва в четвъртък по следващата седмица. Удобно ли е в два и половина? Искаш ли да разговаряш по телефона с него, или лично ще дойдеш тук?

— Времето е удобно и едно телефонно интервю ми е напълно достатъчно. Благодаря.

— Няма защо, Роджър. Включих те в графика. Нещо друго? — тя се усмихна слабо.

— Да, едно непотвърдено съобщение. Кажете ми, Клер, има ли нещо вярно в слуховете за скорошната ви сватба с Чарлс Виет, дясната ръка на губернатора?

Усмивката замря на устните ѝ. Пръстите ѝ стиснаха слушалката толкова силно, че кокалчетата им побеляха.

— Това твърдение е абсолютно произволно... чиста измислица — гласът ѝ звучеше потиснато.

О, как ненавиждаше вечния шум около баща си. Натрапчивото любопитство, което не се спираше пред нищо и пред никого, и това, че дори личният ѝ живот трябваше да бъде жертвуван, за да се задоволи жаждата на тълпата за сензации. Как ненавиждаше медиите! Те безсрамно се нахвърляха и върху най-дребния намек за нещо и го раздухваха до безкрайност, само и само да постигнат целите си. Случайната забележка се превръщаше в огромна история, в безобидния жест и невинния поглед откриваха дълбоки и тайнствени значения.

— Ще се чуем пак, Роджър.

— Добре, Клер. И не ми се сърдете.

— Не се безпокой. А ако някога наистина реша да се женя, ти ще си първият, който ще научи. Обещавам ти лично да те информирам.

— Чудесно! Много благодаря. Довиждане, Клер.

— „Трибюн“ — Луиз ѝ подаде слушалката на втория апарат.

— Няма ли някога да имам минутка спокойствие в тази лудница?
— Клер отпи глътка от изстиналото кафе. — Ало, Доналд? Клер Кендъл е на телефона. Къде е пожарът?

Репортерът на „Трибюн“ също искаше да се информира по-подробно за нейната евентуална предстояща женитба. Търпеливо и приветливо Клер му обясни, че съобщението не отговаря на истината. После гневно тресна телефона.

— Просто не проумявам! Днес това е петото обаждане по тази неприятна тема. Какво ли го е прихванало Чарлс, че разпространява подобни идиотски слухове за женитба. Бих могла да го удуша!

Луиз я гледаше замислено.

— Страхувам се, че наистина би могла да го направиш — тя се засмя, но после отново стана сериозна. — Предполагам, че Чарлс залага на рекламния ефект от подобни намеци. Годежът и женитбата като знак на позитивно и солидно отношение към живота в губернаторското семейство ще направят впечатление на много хора и ще донесат още точки в предизборната борба — Луиз поклати глава. — Но е възможно Чарлс да няма нищо общо с това. И ти да си съвсем несправедлива към него. На всички официални места вие така или иначе се появявате заедно. Защо пък журналистите сами да не са си направили изводите?

— Възможно е — въздъхна Клер. — Но за да мога да помагам на татко в предизборната кампания, не ми остава нищо друго, освен да се появявам с Чарлс.

— Хм... А какво всъщност чувствуваш към него? Обичаш ли го?
Клер замълча замислено. После вдигна рамене.

— Трудно ми е да кажа, Луиз. Но със сигурност не го обичам така, както... както обичах Джери.

— Още ли мислиш за Джери? — Луиз майчински обгърна с ръка слабичките ѝ рамене.

— Не толкова за него. А за онова, което ми причини.

— Би трябвало вече да го забравиш, малката ми — него и цялата му подлост. Джери наистина не си заслужава. Ти си млада и хубава. Светът е пред теб. И все пак, не е чак толкова лошо, че хората по улицата те познават и се обръщат след теб с възхищение.

— Но това не ме интересува! Не искам да ми се възхищават само защото съм „ах, толкова хубавичката, мила и прелестна дъщеричка на

Джек Кендъл“. Аз съм Клер Кендъл, Луиз, ни повече, ни по-малко. И искам да бъда уважавана, ценена и обичана като Клер, а не като дъщерята на моя баща. Просто заради мен самата, разбираш ли?

Луиз кимна бавно. Разбираше всичко твърде добре. Беше работила като секретарка на господин Кендъл още когато Клер се роди. И бе непосредствен свидетел как Джек Кендъл бе водил дъщеря си със себе си като малко момиченце при всички възможни и невъзможни поводи, защото очакваше положителен ефект в обществото. Нищо не се бе променило с годините. От сутрин до вечер Клер бе ангажирана с делата на баща си, така че ѝ бе невъзможно да има свой собствен живот.

— Кажи ми, Луиз, добре ли върша работата си? Моля те, бъди честна! — рече Клер и откъсна Луиз от мислите ѝ.

— Но, разбира се! Работиш чудесно. Все пак никой не познава скъпия ни шеф както тебе и затова...

— Виждаш ли? Точно там е въпросът! При всичко, което върша, става дума за татко. Татко тук, татко там, никога не мога да направя нещо лично мое — Клер се отпусна върху изтърканото кожено канапе до бюрото си и покри лицето си с ръце.

— Ах, Луиз... Аз... аз просто не знам коя съм. Струва ми се понякога, че съм марионетка, на която всички дърпат конците. И всички... всички разчитат, че ще функционирам както трябва. Никой не се интересува от моето мнение. По принцип не би трябвало да имам мнение. Не съм човек от плът и кръв. Приспособиха ме и ме подчиниха, превърнаха ме в колелце от добре смазания им механизъм. Трябва да действвам като всички останали. Те го считат за съвсем естествено. И на никого изобщо не му хрумва мисълта, че може и да не съм щастлива. Какво ги интересува татко и Чарлс как се чувствавам аз? Най-важното е прецизно да изпълнявам задълженията си към тях. Ще забележат, че съществувам само ако нещо не е наред — тя шумно пое дъх. — И да не мислиш, че през всичките години, през които се познаваме, Чарлс поне веднъж ми е казал „Обичам те“. Вместо това се разхожда изпъчен наоколо и разгласява навсякъде нашия годещ — Клер горчиво се изсмя. — Точно така съм си „представяла“ любовта.

— Забравяш, че Чарлс е зрял човек.

— А аз не съм ли? — Клер стана и разтърси фината си руса коса. — Да не си въобразяваме. Той ме иска само защото съм дъщерята на

губернатора. Всичките му копнежи и желания са насочени към една изгодна и полезна женитба. Това е неговата представа за любовта!

— Успокой се, детето ми — Луиз нежно погали ръката ѝ. — Откакто майка ти ви напусна преди близо двадесет години, винаги съм се старала да ти създам малко топлина и уют и да я заместя донякъде. И повярвай, много ме боли, когато виждам, че страдаш — тя погали и насълзените страни на Клер. — Хрумна ми една идея. Да, само ме послушай!

Клер замаяно кимна.

— Какво ще кажеш за Канада? — Луиз щракна с пръсти. — Не е лошо, нали? Там със сигурност никой не те познава.

— Какво? Канада? За какво говориш изобщо? — Клер я гледаше недоумяващо.

— Мисля, че малко трябва да си починеш. Малко спокойствие далеч от цялата лудница, тук ще ти се отрази добре и ще те наведе на други мисли. Тази дълга и съсипваща нервите кампания съвсем те довърши, виждам го ясно. Ще се убедиш, че една или две седмици в някоя обикновена хижа сред самотата на канадските гори могат да направят чудеса. Ще събереш сили, ще намериш себе си и ще можеш спокойно да помислиш за Чарлс, за баща си и за бъдещия си живот.

— Звучи като мечта.

— Която може да се осъществи, ако поискаш, разбира се.

— И ти мислиш, че мога просто ей така да оставя всичко и да изчезна?

— Когато човек има желание, намира начини.

— Но...

— Мястото, което имам предвид, се намира в северната част на Онтарио. Познавам там един Алек Макинтайър, който дава под наем хижи, до които няма нито железница, нито път. Няма нито телефон, нито вестници — с една дума, човек е напълно откъснат от света. Транспортът се осъществява по въздуха от наемодателя. Е, какво ще кажеш? — от възбуда бузите на Луиз се бяха зачервили.

— Божествено! И как може човек да попадне в това райско кътче?

— Достатъчно е да се обадим в агенцията на Макинтайър, за да резервираме хижата. Брат ми е бил там много пъти и казва, че е неопикуемо красиво. Сезонът вече свърши и хижите положително са

празни. Сигурно ще е възможно да ангажираш някоя от тях за седмица-две.

— Звучи прекалено хубаво, за да е истина.

— Не се безпокой, скъпа, ще уредя всичко за тебе. А ти се пригответи за път. Ще оставя самолетния ти билет на гишето. Още днес можеш да кажеш довиждане на цялата връва и суматоха тук, обещавам ти.

— Но...

— Никакво „но“! Ти страхотно се нуждаеш от няколко дни тишина и усамотение. И душата, и тялото ти трябва да си отдъхнат. Тук всичко ще върви както трябва. Само аз ще поработя малко повече.

— Не мога да приема това.

— Но трябва! Настоявам! Не бива изобщо да имаш угризения на съвестта. Знаеш, че имам здрави нерви. А пък издръжливостта ми може да накара и баща ти да пребледнее от завист.

Клер се засмя.

— О, Луиз, ти си истинско съкровище. Ако те нямах... — тя развълнувано я прегърна. — И нито дума на никого!

— Заклевам се — Луиз вдигна пръсти като за клетва и двете жени се разкискаха като малки момиченца.

Полетът трая по-кратко, отколкото Клер бе очаквала. Когато слезе от самолета, тя за миг спря и си пое дълбоко въздух. Свежото ухание на близките борови гори ѝ действуваше безкрайно благотворно. Изведнъж ѝ се стори, че се бе отърсила от целия си предишен живот, че бе оставила всичко зад себе си. Всичко, което я притискаше и обременяваше. Чувствуваше се свободна, беше ѝ леко на душата. Хладният бриз, идващ откъм безкрайните канадски гори, облъхваше не Клер Кендъл, дъщерята на губернатора Джек Кендъл, а Клер Хамилтън — една млада жена, която се радваше на своята седемдневна отпуска.

— Искаш най-сетне да те оставят на мира, нали? — бе я попитала Луиз. — Най-разумно е да резервираш пътуването си на името на бившия си съпруг. Никой няма да се обръща след една госпожа Хамилтън, а и едва ли някой находчив репортер ще те надуши под това име.

Клер се загърна зиморничаво във вълнената си жилетка и тръгна към сградата на летището. Мислеше за Джери и за времето, прекарано с него. Той бе мило, изключително очарователно и безкрайно забавно момче и тя до уши се бе влюбила в него. Годещът, меденият им месец и първите месеци след сватбата ѝ се бяха сторили като рая на земята. Но скоро щастието ѝ бе помрачено. Под хиляди предлози той все повече и повече се отдалечаваше от нея, докато Клер узна, че просто я мами.

Споменът още болеше. Джери не бе видял у нея нищо друго, освен един приятен начин за прекарване на времето си, красива играчка, която винаги му бе на разположение. Използувал я бе известно време, за да я захвърли после в ъгъла, защото друга една играчка бе привлякла интереса му.

Въздъхна. Джери бе първият мъж в живота ѝ и тя го обичаше така, както едва ли би могла да обикне вече някого.

Клер намръщено погледна часовника си. Четири и пет. В четири и половина този господин Макинтайър щеше да я чака на частната си площадка за излитане, за да я отведе до местоназначението. Надяваше се да стигне навреме. Погледна окачения в преддверието план на града и кимна. Разстоянието до бюрото на Макинтайър бе само няколко мили. Тя решително измъкна ключовете от чантата си и излезе на паркинга. Намери без усилие предварително поръчаната кола под наем, седна зад кормилото и потегли.

Вече за трети път Алек Макинтайър поглеждаше часовника си. Групата ловци, които очакваше, трябваше да пристигнат още преди двадесет минути, но все още никой не се бе появил, нито пък се бе обадил по телефона. Алек разлисти резервациите. „Хамилтън — Чикаго“ бе отбелязано там и нищо повече. Е, ако господата не дойдеха през следващите пет минути, щеше да им се наложи да пренощуват в града. След като се стъмнеше, така или иначе, той не би могъл да ги откара със самолета до хижата.

Той прекара пръсти през гъстата си черна коса. В краен случай би могъл да им отпусне още четвърт час. По всяка вероятност господата бяха заседнали някъде във вечерното задръстване и нямаха възможност да се обадят.

Наля си чаша добре изстудено бяло вино и отпи с удоволствие. Точно в пет трябваше да започне своя ежедневен контролен полет, за да се увери, че в даваните от него хижи под наем всичко е наред. Обиколката щеше да е по-кратка от обикновено, защото сега повечето от хижите бяха празни. Ловният сезон свършваше, а и началото на зимата не беше вече далеч, макар че времето все още бе много меко.

Алек угаси неоновата лампа над бюрото си и затвори зад себе си вратата на офиса. Все още с чаша в ръка той влезе в жилищните помещения и прекрачи прага на обзаведената си в стил „ретро“ библиотека. Избра една плоча от шкафа, сложи я на грамофона и го включи. Прозвучаха първите тактове на „Лунната соната“ на Бетовен. Алек седна на тежкото тапицирано с кожа канапе, облегна се назад и затвори очи. Огънят в камината леко припукваше. Чертите на лицето му се отпуснаха.

Останала без дъх, Клер натисна звънеца. Никога не би повярвала, че ще ѝ е нужно толкова много време, за да открие адреса. Пътуването по центъра на Кокрейн ѝ се стори като лутане из някакъв лабиринт. И когато най-сетне стигна покрайнините, вече бе загубила всякаква ориентация. Пропътува километри извън града, няколко пъти завива в погрешна посока, докато най-накрая се озова съвсем в пустошта, където само тук и там можеше да съзре някоя сграда. Картата, която бегло бе погледнала на летището, очевидно бе безнадеждно остаряла.

И все пак успя да достигне целта си. Или поне така изглеждаше. Малко встрани от пътя откри асфалтирана единична стартова площадка, а на нея една „Чесна“ — сигурно указание, че беше на прав път.

„Господин Макинтайър едва ли ще е особено доволен от закъснението ми.“ Клер вдигна рамене. В краен случай можеше да се върне в града и да си потърси там стая за пренощуване. Впрочем това бе за предпочитане пред възможността да се настанява в тъмното в някаква самотна хижа наред горите.

Вратата се отвори. Отвътре нахлу ярка светлина. Заслепена и обърквана, Клер гледеше високия мъж, застанал в рамката.

— Какво обичате? — той направи крачка напред и я погледна любопитно. — Да не сте се заблудила?

Клер преглътна.

— Да... искам да кажа, не... — гледаше като замаяна мъжа с полуразкопчаната фланелена риза, която разкриваше мощните му мускулести гърди.

— Значи не сте се заблудила. Или напротив? — той се усмихна иронично.

За свой ужас Клер усети, че се изчервява.

— Зная, че трябваше да бъда при вас още преди половин час. Но според картата на летището... просто не можах да преценя разстоянието.

Алек повдигна вежди неразбиращо.

— Не ми е съвсем ясно. Но влезте все пак. Мога ли да ви предложа чаша вино? — отдръпна се и я пропусна пред себе си.

Клер кимна несигурно.

— Благодаря.

Прекрачи колебливо прага и изтръпна, когато дъхът на Алек за миг докосна бузата ѝ, докато минаваше покрай него. Спря се като закована.

Алек тихо се засмя.

— Ако позволите, ще мина напред — каза той и се извърна.

Клер отново кимна и мълчаливо го последва.

— Заповядайте — наля ѝ вино във висока кристална чаша.

— Много благодаря — тя взе чашата, доближи я до устните си и отпи голяма глътка. Студеното вино наистина бе най-доброто нещо за внезапно пресъхналото ѝ гърло. — Виното наистина е чудесно.

Алек отвърна на усмивката ѝ.

— Мога ли сега да попитам къде е трябвало да бъдете още преди половин час? — гласът му бе доста закачлив. — Между другото, можете да използвате моя телефон, ако искате да се обадите някъде.

Клер го погледна учудено. Очевидно не бе разбрал.

— В четири и половина трябваше да бъда тук. Тук при вас.

— Тук при мен? — Алек я изгледа смаяно и замислено поклати глава. — Не че не бих оценил компанията ви или пък бих искал да съм неучтив, но колкото и да съжалявам, аз не ви очаквах.

Клер отпи още една глътка.

— Името ми е Кенд... Хамилтън. Клер Хамилтън.

— Много ми е приятно, госпожице Хамилтън. Алек Макинтайър — усмихна ѝ се широко, но след това изведнъж стана сериозен. — Момент. Как казахте, че е името ви? Хамилтън?

— При секретарката ви има резервация за една хижа на моето име. Или поне така се надявам.

— Брета е резервирала хижа? За вас?

— Да. А защо не?

— Защо не? — той изпъшка. — Госпожице Хамилтън, страхувам се, че е станало недоразумение. Уверявам ви, че...

— А аз ви уверявам, че при моята секретарка има писмено потвърждение на резервацията ми! — в гласа на Клер прозвуча раздражение.

— Вие имате секретарка? Мога ли да узная с какво се занимавате?

Клер се изчерви, когато видя веселите пламъчета в очите на Алек.

— Мисля, че сега не обсъждаме този въпрос, господин Макинтайър — отвърна тя невъздържано. — Колко искате за една седмица? Ако това ще ви успокои, ще платя предварително и в брой — Клер отвори чантата си.

Алек поклати глава и вдигна ръце успокояващо.

— Съжалявам, госпожице Хамилтън. Наистина става дума за неприятно недоразумение. Хижите се предоставят най-много за три до пет дни.

— Вижте, аз не съм дошла нито да се карам с вас, нито пък да ловувам из горите. Искам просто да си почина една седмица в някоя от хижите ви. И вашата секретарка ни увери...

— Разбрах вече и много съжалявам — Алек вдигна рамене. — Но аз си имам своите принципи.

— Добре, нямам нищо против. Ще съкратя престоя си на два дни — тя извади портмонето си. — Какво ви дължа?

Алек се засмя снизходително.

— Страхувам се, че все още не ме разбирате, госпожице Хамилтън. Никога не даваме хижите под наем на отделни лица — по принцип.

— Искате да кажете, че не ги давате на жени. Това е причината, нали? — очите на Клер войнствено проблеснаха.

Алек не отговори и избягна погледа ѝ. Известно време той гледа мълчаливо трепкация в камината огън, а червеникавото сияние на пламъците подчертаваше внушителния му профил.

— Искате ли още една глътка вино? — попита я, като че ли темата за хижата за него бе приключена.

— Не, благодаря — Клер ядосано стисна зъби.

Алек отново вдигна рамене.

— Мога ли да изпълня някое друго ваше желание?

— Разбира се. Искам една хижа — Клер чувствуваше, че в нея се надига вълна от гняв.

— За това нямам възможност. Съжалявам — отвърна той спокойно.

— Наистина ли? — рече подигравателно Клер. — Между другото, не отговорихте на въпроса ми.

Алек си наля вино.

— На кой въпрос?

— Дали имате нещо против нежния пол?

Той се извърна и погледът му се плъзна бавно и с видимо удоволствие по женствените извивки на тялото ѝ.

— Точно обратното, госпожице Хамилтън — усмивката му стана доста дръзка. — Не мога да ви дам хижата по съвсем други причини. Едната от тях е, че вие не сте свикнала с живота сред дивата природа. Ако бяхте като жените от племето ми...

— Вие сте... индианец? — Клер преглътна.

— Наполовина. Плаши ли ви това?

— Не... Само че никога досега не съм срещала истински индианец.

— Надявам се да не сте разочарована — той се засмя. — В противен случай би могло да ви утеши това, че не съм стопроцентов индианец. Но ако имате късмет, някой ден може да срещнете и истински чистокръвен индианец. Шансовете не са малки, ако решите да останете в този район още ден-два. Племето кри обитава от векове областта. За съжаление твърде много от тях са сключили смесени бракове, тъй че старите обичаи и езикът на прадедите ни все повече потъват в забвение. Но някои неотменими закони на племето са устояли на всички външни влияния — важат и днес, както и преди сто години.

— И един от тях казва, че жените — тези слаби и крехки същества — не могат да живеят без мъжка закрила?

— Глупости — Алек наистина се ядоса. — Има неща, които се обясняват просто със здравия човешки разум.

— Още по-добре, щом гледате така на нещата. Здравият разум сигурно ще ви подсказе, че няма нито една разумна причина да не се нанесе в някоя от вашите хижи. Вижте какво, много пъти съм била сама на палатка, имам добър спортен тренинг и свидетелство за завършен курс по оказване на първа помощ...

— Имате ли оръжие... и съответното разрешително?

— За какво ми е? Нямам намерение да ловувам.

— И какво търсите точно тук? — наблюдаваше я недоверчиво с ъгълчетата на очите си Алек.

— Аз... Искам да се спася за известно време от стреса. Нуждая се от малко почивка, от малко тишина, за да намеря отново себе си.

— Защо?

За момент Клер се поколеба. После здраво стисна устни.

— Не мисля, че това ви засяга — отвърна тя хладно.

— Извинете — Алек вдигна рамене. — Просто бях любопитен.

— И ще ми дадете ли хижата?

— Вие сте дяволски упорита — той се ухили. — Но при мене си намерихте майстора. И аз съм дебела глава. Животът в горите е изпълнен с многобройни опасности. Природата е непредвидима. Моите прости къщи се намират насред гората, на километри разстояние от всяка транспортна връзка, откъснати от цивилизования свят. Няма нито радио, нито телевизор, нито телефон. Дори и да сте готова да се лишите от всички тези удобства, би ме тревожила мисълта, че сте там съвсем сама.

— Вашите грижи, господин Макинтайър, наистина не ме интересуват. Секретарката ми е резервирала хижата за мен, вие сте потвърдили резервацията, значи имам право да...

— Всъщност не. Мислехме, че идва група ловци.

— И аз ли съм виновна за това? Грешката е изцяло ваша. Беше ми обещан подслон и сега аз съм тук и искам да се нанесе в квартирата си. Мисля, че няма какво да възразите.

Алек поклати глава.

— Очевидно смесвате две съвсем различни неща. Аз не съм собственик на голям хотел в някой курорт, а притежавам само скромен брой просто оборудвани ловни хижи, госпожице или госпожо Хамилтън.

Против волята си Клер се изчерви.

— Госпожа — отвърна тя тихо. — Но съм разведена.

— Съжалявам. Не исках да бъда нетактичен.

Клер стоеше неподвижна и гледаше втрещено трептящите пламъци в камината.

— Трескавото движение не е онова, което търся през отпуската си. Копнея за самота и тишина. Искам само спокойствие, това е всичко. Ако само можете да разберете!

— Няма да стане.

Клер почувствува, че я обхваща ярост.

— Но престанете най-сетне с вашето ужасно упорство, дявол да го вземе! Ако толкова държите, ще ви подпиша документ, който ви освобождава от всяка отговорност.

Алек изпъшка, като наблюдаваше зачервените ѝ бузи. На Клер изведнъж ѝ се стори, че бе готов да отстъпи.

— Струва ми се — рече замислено той, — че вие отчаяно бягате от нещо или от някого.

Клер си отдъхна. Май наистина беше спечелила!

— Аз... аз работих прекалено много. Чувствувам се смъртно уморена и съсипана — сведе глава и отпи от чашата си. — А и неприятностите с бившия ми съпруг... Доста ми се събра напоследък.

— Хм — Алек я гледаше изпитателно.

— Сега веднага ще ви подпиша бележката и...

— Момент, не бързайте толкова. От моралната отговорност така или иначе не можете да ме освободите. Съвестта ми не може да бъде успокоена с няколко набързо надраскани реда.

— Уверявам ви, че мога сама да отговарям за себе си.

— Сигурна ли сте? — той присви вежди. — Знаете ли колко от уж опитните ловци са ме уверявали в същото и, между другото, със същите тези думи. И какво ставаше най-често? Какви ли не фалове, предизвикани от невнимание, от високомерие или от самонадценяване.

— Не се страхувайте, ще внимавам.

— Не зная... — Алек я гледаше скептично.

— Какво да направя, за да ви убедя? Моля ви, господин Макинтайър, направете ми едно изключение! Трябва да остана сама поне няколко дни! — Клер усети, че молбата ѝ прозвуча отчаяно и се ядоса. Тя не търсеше съчувствието на този непознат, искаше само правото си.

— Ще ми направите ли компания за вечеря?

— Моля? — Клер го погледна смаяно.

— Просто ви каня да вечеряте с мен — той напълни отново чашата ѝ. — Мога да ви предложа стек и салата.

— Аз... — Клер изведнъж усети колко е гладна. Но все още се колебаеше. — Е, добре, но само при условие, че още веднъж сериозно ще си помислите дали въпреки всички обстоятелства да не ми дадете една хижа.

— Ще си помисля.

II

Клер изяде с голям апетит сочния стек и пикантната доматиена салата, които Алек ѝ беше сервираше.

— Много вкусно — похвали тя признателно неговото готварско изкуство.

— Лос, който сам съм убил — Алек изглеждаше много горд.

— О! — Клер го погледна смаяно. — Никога досега не съм опитвала месо от лос. Но никак не е лошо. Често ли ходите на лов.

Алек кимна.

— Така задоволявам собствените си нужди от месо — раменете му трепнаха и когато забеляза учудения ѝ поглед, се усмихна: — Изглежда, това е зовът на индианската ми кръв. Нещо се съпротивлява в мен, когато трябва да вляза в някой магазин, за да си купя месо. Като всички диви хора и аз обичам да скитам из горите и да приемам предизвикателствата на природата — точно както са го правили прадедите ми преди стотици години. Само дете не ходя на лов с лък и стрела, а използвам достиженията на цивилизацията.

Клер се засмя.

— Не мисля, че имате толкова див вид. И не изглежда, че ви е толкова трудно да се приспособите към цивилизования свят.

— Зависи от гледната точка — чертите на Алек за миг се втвърдиха. — Зад себе си имам един неуспешен брак. Живеехме в Торонто. Почти щях да се задуша в така наречената цивилизация и в модерния прогрес. А жена ми не издържаше в тази „пустош“ тук — както се изразяваше.

Погледът на Клер разсеяно се плъзна по светлата ламперия на столовата.

— Едва ли е имала предвид вашето уютно жилище. А и Кокрейн съвсем няма вид на глуха провинция. Установих го, докато идвах насам.

— Ако поживеете тук известно време, ще промените мнението си. И на вас скоро ще започнат да ви липсват нещата от големия свят,

от който идвате. Говоря за операта, за театрите, концертите и кината и, не на последно място, за безкрайните търговски възможности, от които тук човек е лишен. Повярвайте ми, много рядко жена от големия град успява да свикне с провинцията.

— С което отново стигнахме до вашите очевидно дълбоко вкоренени, макар и отричани предразсъдъци по отношение на жените. Потвърждавате го с всяка своя дума. Затова нека най-сетне престанем с увъртанията. Да си дойдем на думата. Ще ми дадете ли хижата или не?

Алек я наблюдаваше с присвити очи. Тъглчетата на устните му издайнически трепнаха.

— От време на време наистина трябва по малко да се ядосвате. Вълнението много ви отива. И придава цвят на иначе бледите ви бузи.

— Не съм ви молила за мнение за външния ми вид! — Клер неспокойно се раздвижи на стола си. Чувствуваше се притеснена, че Алек така неприкрито я разглеждаше. Стана и с рязко движение отмести назад стола си.

Алек сгъна най-спокойно салфетката си, после също стана, заобиколи масата и се приближи до нея. Когато вече бе съвсем близо, Клер установи, че той я надвишаваше близо с една глава.

— Съжалявам, Клер, но трябва да ви разочаровам. Не мога да ви дам хижата.

— Благодаря, бяхте съвсем ясен — тя стисна ядосано устни и се загледа втренчено пред себе си.

— Какво ще правите сега — наруши Алек леденото мълчание.

— Какво друго ми остава след вашия любезен отказ, освен да си потърся някъде хотелска стая. А утре заран ще видя — Клер си наметна жилетката и грабна чантата си. — Но не си мислете, че вече сте се отървали от мен, господин Макинтайър. Не се предавам толкова лесно.

Алек с усилие потисна усмивката си.

— Лека нощ, господин Макинтайър — добави Клер, защото той продължаваше да мълчи. — Благодаря за вечерята и виното. Може пак да се видим.

— Без съмнение — Алек се усмихваше. — Лека нощ, госпожо Хамилтън. Да ви изпратя ли до колата?

— Няма нужда — отвърна нервно тя. — Довиждане.

Извърна се и тръгна към вратата. Седна в колата и запали двигателя. В огледалото видя високата тъмна фигура на Алек, чийто силует се очертаваше на светлината от отворената врата.

След дълго лутане и няколко напразни опита Клер най-сетне намери свободна хотелска стая. Бе почти полунощ. Изтощена, тя се хвърли в леглото и спа дълбоко, без повече да мисли за Алек Макинтайър. Но когато се събуди на другата сутрин, гневът ѝ се върна отново. О, тя щеше да му даде да се разбере на този безсрамен мелез с неговите допотопни принципи! Този път той щеше да си счупи зъбите. Неслучайно хората от фамилията Кендъл имаха славата на твърди играчи.

Клер си наля втора чаша от силното черно кафе и бързо го изпи. От телефона на хотела се опита да се свърже с туристическата централа в града. Притискайки слушалката към ухото си, запали цигара и дръпна нервно няколко пъти.

— Туристическа централа „Мак’Дъфи“, добър ден.

— Добър ден, господин Мак’Дъфи. Името ми е Клер... Хамилтън. Имам следния проблем. Пристигнах вчера в Кокрейн и...

На вратата се почука силно.

— ... съм принудена да направя едно оплакване. Става дума за следното.

Чукането се повтори.

— Извинете ме за момент, господин Мак’Дъфи. Някой чука на вратата — Клер остави слушалката, изтича до вратата и рязко я отвори. — Водя телефонен раз... — уплашено замълча и неволно направи крачка назад. С широко разтворени очи тя гледаше право в развеселеното лице на Алек Макинтайър.

— Какво... какво търсите тук? — заекна.

— Ами мислех, че можем да продължим нашия вчерашен разговор. Естествено само ако имате желание — той любопитно погледна телефона. — Но аз прекъснах разговора ви...

— Разговора ми? О, да! — Клер бързо изтича към апарата. — Господин Мак’Дъфи? Извинете за прекъсването. Вижте, може ли да отложим разговора за малко по-късно? Може би след половин час? Чудесно. Дочуване, господин Мак’Дъфи.

— Кевин Мак'Дъфи от туристическата централа? Виж ти! — Алек като че ли наистина се забавляваше. — Тина, момичето на рецепцията, току-що ми каза, че някой от гостите на хотела искал да направи оплакване за нещо. Да не би това да сте вие? — той се отпусна в креслото и протегна крака.

Клер го гледаше с невярващи очи. Сякаш бе онемяла. Какво си въобразяваше този човек? Изтърсваше се най-неочаквано в нейната стая и се държеше така, сякаш бе у дома си.

— Да не би да искате да ме... подкупите, за да оттегля оплакването си? Или да ме заплашите? — сърцето ѝ биеше така силно, че тя с усилие си поемаше дъх.

— Да ви подкупя? Или да ви заплаша? — Алек се облегна назад и се разсмя с цяло гърло. — Как можяхте да го кажете? Не съм от хората, които прибягват до подобни средства — той внимателно се вгледа в Клер. — Освен това съм и напълно безобиден. Нямам никакво намерение да ви изнасилвам, поне не в този момент — в тона му имаше нещо подигравателно.

— Да говорим по въпроса, господин Макинтайър! — Клер стисна юмруци.

— Алек. Можем спокойно да си говорим на име, скъпа Клер.

За втори път тази сутрин Клер почувствува, че онемява. Как си позволяваше този тип да я нарича „скъпа Клер“! Изглежда, бе твърдо решил да я извади от равновесие.

— Закусихте ли вече? — погледът на Алек падна върху използваната чаша от кафе и препълнения пепелник и лицето му се присви от отвращение. — Или обикновено закуската ви се състои от кафе и цигари?

— Бих искала да знам какво ви засяга това? Но ако наистина ви интересува, по принцип сутрин не ям — с треперещи пръсти Клер измъкна една цигара от кутията и я запали.

Алек стана мълчаливо, приближи се до телефона, вдигна слушалката и натисна бутона за поръчки.

— Две закуски, моля. Яйца с шунка, портокалов сок, кафе, масло и хлебчета. Донесете ги в стая... — той закри слушалката с ръка. — Кой номер е стаята ви?

— 438 — отвърна Клер напълно объркана.

— Номер 438 — Алек затвори телефона.

— Откъде ви хрумна да поръчвате закуска в моята стая? — Клер го гледаше разгневено.

— Щом не искате да ядете, това си е ваша работа, но аз от три часа съм на крак. Цяла сутрин обикалям хотелите и мотелите из околността, за да ви търся. А от това се огладнява. Ето причината да си позволя да поръчам закуска — на мои разноски, разбира се.

Клер го погледна изненадано. Пепелта от цигарата ѝ падна на пода и тя старателно я изгаси в пепелника.

— Вие... вие сте ме търсил? Но... аз мислех... искам да кажа, аз... — замълча и трескаво потърси нова цигара. „По дяволите, какво става с мен? Защо в негово присъствие не мога да кажа едно свястно изречение?“ Тя нервно издуха цигарения дим.

Алек се приближи. Без нито дума протегна ръка и взе цигарата от пръстите ѝ.

— Ей! Какво правите! — смаяно видя как той угаси току-що наченатата цигара и небрежно я хвърли в пепелника.

— Погледнете пръстите и ноктите си. Съвсем са пожълтели от пушенето — лицето му отново се сви с отвращение. — Ужасно. Ще ви бъда благодарен, ако поне в мое присъствие се откажете от вашия наркотик.

— Това... това е върхът! В хотелската ми стая вие си позволявате...

— Моля ви, Клер.

Погледите им се срещнаха. Клер почувствува как справедливият ѝ гняв по необясним начин изчезна. Наведе глава.

— Добре, съгласна съм.

— Благодаря — Алек се усмихна.

Келнерът почука и внесе закуската.

— Здравей. Как си? — поздрави той Алек. — Отдавна не сме се виждали.

Клер озадачено смръщи чело. По всичко личеше, че в Кокрейн и околностите дори и кучетата познаваха този полуиндианец. Е, и какво от това? Какво я интересуваше? Единственото нещо, което имаше значение, бе дали Алек бе променил мнението си и дали щеше да ѝ даде хижата. Всичко друго трябваше да ѝ е все едно. Повдигайки рамене, тя започна да събира разхвърляните от предната вечер из стаята дрехи, докато келнерът сервираше и оживено бърбеше с Алек.

— Безпокои ли ви моето присъствие?

Клер трепна. Извърна се бързо и дълбоко пое въздух. Алек стоеше толкова близо до нея, че телата им почти се докосваха. Сърцето ѝ лудо биеше.

— Ако намеквате за навика си да се приближавате крадешком...

Върховете на пръстите му нежно погалиха бузите ѝ и се спуснаха към брадичката.

На Клер ѝ стана едновременно и горещо, и студено.

— Не... — прошепна тя една доловимо. — Не.

— Моят Мистабео ми казва да те целуна — Алек сведе глава към нея.

— Вашият... вашият какво? — коленете на Клер омекнаха.

— Моят Мистабео — вътрешният ми глас, моят добър дух.

— И този Миста... Мистабео не се ли лъже понякога?

— Рядко. Много, много рядко. Аз сляпо му се доверявам — той сложи ръка на талията ѝ, привлече я към себе си и нежно притисна устните си върху нейните.

— Алек... господин Макинтайър... аз... — опита се с всичка сила да го отблъсне от себе си. Но единственото, което постигна, бе, че Алек я притисна още по-силно.

На Клер ѝ се струваше, че ще загуби съзнание. С ужас установи, че ръцете ѝ като че ли сами бяха обвили врата му. Изведнъж Алек я отблъсна от себе си. Клер залитна, погледна го смаяно и чак тогава чу чукането на вратата.

— Моля за извинение — прозвуча отвън гласът на келнера. — Забравил бях млякото.

— Идвам — Алек се отърси от вцепенението си и тръгна към вратата.

Тя гледаше след него в някакъв унес. Всичко се въртеше пред очите ѝ. Дишаше учестено, на пресекулки и имаше чувството, че някакъв вътрешен огън я изгаря. Алек взе млякото от келнера и го сложи на масата. Седна в едно кресло и небрежно скръсти крака.

— Бих искала сега... да закусите и веднага да изчезнете — изсъска Клер, като с огромно усилие ѝ се удаде поне донякъде да овладее гласа си.

По дяволите, как изобщо бе позволила на този невъзможен тип да я целуне. Лицето ѝ пламна, защото дори не можеше да каже дали не

беше и отговорила на целувката му. Липсваше ѝ наистина само една авантюра с този Алек! Сякаш и без това си нямаше достатъчно проблеми. Не, само за спокойствие копнееше тя, за спокойствие и почивка. Искаше да се отпусне и нищо да не прави. И нищо, и никой не биваше да ѝ се изпречва на пътя, за да осъществи намерението си.

— Нима не ви интересува? Не желаете ли да чуете какво исках да ви кажа, преди да ни прекъснат.

— Страхувам се, че така или иначе няма да се лишите от удоволствието да го направите.

— Странно е наистина колко добре ме преценявате след толкова кратко познанство — лицето му стана сериозно. — Ако с моето нападение ви изплаших или дори обидих, Клер, моля ви да ми простите. Съжалявам.

Клер го погледна недоверчиво. Какво трябваше да значи това? Какво ли замисляше пак?

— Вие сте една много привлекателна млада жена — продължи той. — Много привлекателна.

— Сигурно — Клер буквално усети как кръвта нахлу в главата ѝ. — И как мислите, господин Макинтайър, колко мъже са ми казвали вече това? И то със същите думи. Всички ме намират „прелестна“ и „изключително очарователна“ — тя горчиво се засмя. — Но онова, което мисля, не интересува никого. Дори напротив, разумът е нещо, което очевидно не е особено желано при една що годе привлекателна жена. Достатъчно е да имаш хубаво тяло. Едно тяло, което господата с гордост прибавят към своята колекция от завоевания — Клер си пое дълбоко въздух. — Вероятно и вие бихте искал да обогатите колекцията си с още един не съвсем лош екземпляр, нали?

Алек обидено мълчеше.

— Разбирам... — каза след доста време тихо и замислено. — Такава значи била работата.

— Точно така. Имате ли и други въпроси?

— Хм — той я наблюдаваше унесено. — И все пак, няма ли да приемете поканата ми за закуска?

Клер го погледна нерешително.

— Хайде, елате, нарушете веднъж принципите си. Предстои ви дълъг ден.

С усилие тя седна на масата при него.

— Добър апетит! — Алек ѝ подаде една пълна чиния.

— Благодаря — Клер нерешително започна да се храни.

— Между другото, промених решението си — Алек отпи от кафето.

Объркана, Клер остави приборите си.

— В каква степен?

— Ще ви предоставя една хижа — той с удоволствие отхапа от хлебчето.

— Сериозно ли говорите? — самодоволната му усмивка отново събуди подозренията ѝ. — И на какво се дължи този неочакван поврат?

— Отгатнете!

Погледът ѝ падна върху телефона.

— Обаждането ми до господин Мак'Дъфи?

— Не — Алек махна с ръка, — няма да ме уплашите с едно оплакване.

— Но защо тогава променихте мнението си?

Той я изгледа от главата до петите. Устните му едва забележимо трепнаха.

— Да речем, че ми импонира вашият горещ темперамент, харесва ми... вашата упоритост. Освен това — добави лаконично — сега повечето от моите хижи са празни. Търсенето е малко, сезонът е към края си.

— Аха, събудил се е, значи, здравият търговски дух.

— Няма да отрека. Естествено аз имам интерес хижите ми да се наемат по всяко време на годината. Но ще ви поставя и няколко малки условия.

— Условия? — Клер потърси цигарите си, намери ги, но след това с въздишка ги остави отново.

— Трябва да ми обещаете, че поне веднъж на ден ще мога да се уверявам, че нищо не ви се е случило. А вие самата ще ми се обаждате по радиостанцията на всеки два часа. През деня, естествено.

— И за какво е цялото това разточителство?

— Само заради вашата сигурност, Клер. Тези мерки са необходими само и единствено за вашата безопасност.

— И какво ще стане, ако откажа да приема странните ви условия?

— Тогава ще оттегля предложението си — той изчака един момент и погледна въпросително Клер.

— И така! Не ми остава нищо друго, освен да приема — на лицето ѝ бе изписан израз на недоволство.

Алек кимна и се посвети на закуската си.

III

— Ако искате да се настаните в хижата си още днес, не би трябвало да си губите повече времето, а да се заемете с опаковането на провизиите — Алек обърна гръб на Клер.

— Защо аз? Не е ли това ваш ангажимент — отвърна му тя невъздържано.

— Трябва да се погрижа за радиостанцията. Естествено, че и аз мога да приготвя продуктите — обслужването е включено в цената, но ако малко ми помогнете, ще спечелим време.

Той отвори един шкаф.

— Тук ще намерите всички видове консерви и готова храна. Изберете си, каквото ви харесва, и опаковайте онова, което ще ви трябва.

Клер мълчаливо натрупа в един дървен сандък кутии, пакети и кашони, докато Алек се занимаваше с апарата.

— Готово — рече тя най-накрая.

Алек огледа преценяващо избора ѝ и неодобрително поклати глава. Взе решително пет пакета сухо мляко, две големи парчета шунка и три вакуумирани опаковки с телешки гулаш и ги постави най-отгоре.

— Това пък защо? — Клер ядосано сложи ръце на кръста си.

— Не е в моите интереси някой от гостите ми да умре от глад — изръмжа той ядосано.

Клер тихо скръцна със зъби.

— Не смятате ли, че и сама мога да преценя от какво количество се нуждая — тя отново върна няколко консерви.

Алек здраво я хвана за китките.

— Ще вземете онова, което аз ви кажа. Иначе нищо няма да излезе от отпуската ви.

Очите ѝ се напълниха със сълзи на гняв и безпомощност.

— Вие... ми причинявате болка — изговори с усилие.

— Извинете — Алек изплашено я пусна и започна да разтвива китките ѝ с палците си. — По-добре ли сте сега?

— О, моля ви... — Клер преглътна. Гласът ѝ вече не ѝ се подчиняваше. — Моля ви, престанете.

Алек потърси очите ѝ.

— Доверете се на моя дългогодишен опит, Клер — помоли той. — Зная какви продукти са нужни. Има да се чудите на увеличението си апетит. От нашия въздух тук се огладнява.

Тя мълчаливо кимна.

— Добре — Алек се изкашля и най-после пусна ръката ѝ. — Да тръгваме тогава. Можете ли да боравите с оръжие?

— Казах ви вече, че нямам намерение да ходя на лов — гласът на Клер звучеше несигурно.

— Независимо от това, не би трябвало да се разхождате невъоръжена из горите. Може например да срещнете мечки, вълци или... мъже. Ловци или диваци, чиито агресивни инстинкти да се събудят при вида на беззащитна жена.

— Това са глупости.

Алек вдигна рамене.

— Не мисля така. Кой ли би устоял на прелестите на една красива лейди. Стига да има възможност... — той се приближи.

— Алек — Клер отстъпи назад. — Ако... това ще ви успокои, сложете и една пушка при багажа ми. Едва ли ще я използвам, но зная как се прави това. Бившият ми мъж също беше ловец.

Алек нежно погали ръката ѝ.

— Не всички ловци са лоши хора, нгаушкум — каза той тихо.

— Как... как ме нарекохте току-що? — нещо душеше гърлото на Клер.

— Нгаушкум. Една дума от езика на кри. Означава малка чайка. Да тръгваме.

Тя само кимна. Сърцето ѝ биеше лудо, а кръвта бучеше в ушите ѝ. Алек се наведе и вдигна сандъка с провизиите.

— Вие ще носите пушката. Радиостанцията ще взема после.

— На вашите заповеди, сър — Клер се засмя и отдаде чест.

— Сложихте ли си колана? — Алек погледна въпросително своята спътничка.

— Тъй вярно, сър. Коланът е сложен. Колко време ще останем във въздуха? — Клер погледна през страничното прозорче.

Той посочи картата.

— Поне един час. Блокхаусът, който съм ви избрал, се намира там горе, на най-южния връх на Джеймс бей. Там ще ви хареса. Всичко е напълно според вашите желания: няма улици, няма релси, няма телеграфни кабели. До хижата може да се стигне само по въздух или по вода. Виждате, че радиостанцията е абсолютно необходима. В случай на нужда може да ви спаси живота.

— Ще я използвам. Не съм забравила какво ви обещах. Нима не ми вярвате?

— А вие вярвате ли ми, Клер?

Тъй като тя не отговори, той я погледна косо.

— Очевидно в живота ви е имало мъже, които са ви наранили много.

Клер мълчеше и упорито гледаше през прозореца.

— Никога няма да ви причиня болка нгаушкун — прошепна Алек. — Обещавам ви — наведе се към нея и я целуна.

Клер затвори очи. Протестът ѝ замря на устните. Обхвана я отчаян копнеж за нежност. С въздишка тя обви ръце около шията на Алек. Той внимателно се освободи от прегръдката ѝ.

— Потегляме — долови дрезгавия му шепот.

Клер кимна унесено.

— Сърдите ли ми се?

— Аз... не... — бузите ѝ отново пламнаха.

— Клер, трябва да ви призная нещо. Желая ви, Клер. Желая ви така, както не съм желал никоя жена досега. Искам да ви докосвам, искам да ви обичам... Но няма да направя нищо, докато вие самата не го пожелаете, докато не ми кажете, че ме искате.

Клер бе загубила дар слово. За какво я вземаше той? На какво се надяваше? Да се хвърли на врата му? Тя гордо вдигна глава. О, той се лъжеше, твърде много се лъжеше, щом като си бе въобразил всичко това.

Машината постепенно набираше височина. Силните мотори бучаха и оглушителният им шум задушаваше всеки опит за разговор.

Дивият девствен пейзаж под тях притежаваше красота, от която дъхът спираше. Километри наред не се виждаше нищо друго, освен наситено зелени иглолистни гори, пресечени тук и там със синкавочерни скални клисури и тесни сребристи ленти на планински потоци.

Клер едва доловимо въздъхна. Представата да остане завинаги сред тишината и покоя на тази недостъпна планинска пустош изведнъж вече не ѝ се струваше така плашеща, както преди малко. Иронична усмивка се появи на устните ѝ. „Мили боже, за какво почвам да мисля! Що за глупави идеи му идват на човек, когато изведнъж смени обстановката. Та нали исках само да се върна към себе си. Да правя нещо ново и различно, да си намеря интересна работа — но това едва ли ще стане точно в канадските гори.“

Крадешком погледна към Алек. Профилът му остро се открояваше на фона на светлото небе. Бе изцяло съсредоточен в полета. Клер отново се обърна на другата страна. Мислите ѝ се върнаха назад, в Чикаго. Пред очите ѝ изникна образът на баща ѝ. Дали наистина някога бе изпитвал бащински чувства към нея? Трудно бе да се каже. В спомените ѝ той съществуваше само като вечно зает, постоянно обзет от стрес и напрежение политик. Човек с неизчерпаема енергия, винаги забързан нанякъде и винаги в цайтнот. И преди, и сега семейството бе за него нещо далеч по-незначително от обществената му дейност. Политиката бе смисълът на живота на Джек Кендъл. Тя определяше всички негови мисли и действия.

Сълзи се надигнаха в очите ѝ. Колко често като малко момиченце си бе мечтала за един мил татко, за „истински“ татко, който би участвувал в детските ѝ игри, който би изслушвал дребните грижи и проблеми на подрастващото момиче, би го приласкал и закрилял срещу всички несправедливости на големия свят, мечта, която никога не се бе сбъднала. Тя скришом избърса очите си.

А на всичко отгоре и Чарлс, който обявяваше най-невъзмутимо годежа им и смяташе, че може да я изиграе по този непочтен начин. Но не и този път! Вече щеше да сложи край. До гуша ѝ беше дошло от цялата мръсна игра, наречена политика, от това навсякъде и по всеки повод да се появява усмихната, да внимава за всяка дума и да пренебрегва собствените си потребности.

Джери също не ѝ бе донесъл щастието, за което бе копняла. Мамил я беше без всякакви скрупули. И с Чарлс нямаше да бъде щастлива, защото и той щеше да я лъже. Но не заради друга жена, а заради амбициите си, заради жаждата си за власт и страстта си към политиката. В момента Клер дори не знаеше кой вид изневяра е по-лош.

— Пристигнахме — Алек леко приземи машината на една ивица фин бял пясък. Шумът на моторите постепенно намаля и най-сетне утихна. Нито звук не нарушаваше тишината.

Клер разкопча колана си, отвори вратата и погледна навън. Бяха се приземили в обширен каньон, по средата на който се извиваше голяма река.

— Колко път има още до моята хижа? — Клер пое от дълбоко напоения с ухания планински въздух.

— Не е далече — Алек изскочи от тясното място на пилота, заобиколи самолета и разтвори ръце. — Скачайте! Ще ви хвана — викна радостно.

— Няма нужда — с решителен скок Клер се приземи до него на пясъка.

— Аха, дамата показва своята независимост — той вдигна рамене. — Какво желаете, ваша милост. Все пак се питам обаче дали чувството ви за независимост ще пострада от някои дребни услуги.

— Това няма нищо общо. Искях просто да ви покажа, че мога и сама.

— Знаех го и преди. Или мислите, че щях да ви предоставя хижа, ако не бях убеден, че ще се справите и сама, независимо колко ми харесва идеята да ви посещавам толкова често.

Клер го погледна недоверчиво. Затова ли бе променил мнението си? Може би хижата бе само претекст, за да може да се доближи до нея. Какво искаше той? Да не би да имаше намерение дори да... Не, беше обещал, че няма да я докосне, докато сама не каже, че го иска.

— Сега ми се сърдите, нали?

— Не! — в очите ѝ проблеснаха искри. — И защо. Може би защото сега ми давате хижата, но не след като сте се убедил, че имам право, а защото не съм чак толкова грозна, а може би притежавам и известен сексапил? И понеже ме намирате хубава, макар и не толкова умна, смятате, че не разбирам...

Алек сложи край на гневното ѝ избухване, като я прегърна и затвори устата ѝ с целувка.

— Ако веднага не престанете с тези глупости, незабавно ще ви откарам обратно — заплаши я той.

Клер се вцепени в ръцете му. Искеше да отвърне нещо, но предпочете да замълчи.

— Добре. Да започнем ли разтоварването? — попита Алек.

Клер кимна мълчаливо и той я пусна.

С бързи и обиграни движения Алек вадеше различните неща от багажника и ги подаваше на Клер, която ги редеше върху пясъка.

— Така — най-сетне той хлопна капака. — Да вървим. Всъщност един момент, Клер. Вие знаете, че през следващите дни контактът ви с външния свят ще е възможен само чрез мен. Ако това не ви харесва, все още имате възможност да се откажете. Още днес ще ви върна обратно, щом пожелаете.

Клер изведнъж почувствува, че я обзема някаква слабост. Но направи усилие и погледна Алек в очите.

— Не — реши тя твърдо. — Уговорката ни остава.

Известно време Алек изпитателно я гледаше.

— Е, тогава да тръгваме. Оттук — нагласи сандъка с провизиите на рамото си, обърна се и пое по пътеката. Клер взе останалия багаж и го последва.

Скоро стигнаха до хижата. Алек остави сандъка. И докато Клер оглеждаше скованата от дебели стволове постройка, той извади ключа от джоба си и го завъртя в ключалката. Дървената врата се отвори със скърцане.

— Моля — Алек ѝ направи път с дълбок поклон. — Ето дома ви за следващите няколко дни. От праха може да разберете, че дълго време никой не е идвал тук. А и аз не съм мислил, че ще давам под наем хижата преди следващата пролет — драсна клечка кибрит и запали газената лампа, която висеше по средата на помещението.

Клер се огледа.

— Тук ми харесва — рече тя най-сетне. — А с праха все някак ще се оправя.

— Толкова по-добре — Алек се усмихна и дръпна настрана една плътна ленена завеса. — Това тук е готварската ниша. Малка, но удобна. Бутилката с газ е пълна поне наполовина. Предполагам, че ще ви стигне. Ако не, другата бутилка е отвън под навеса за дърва — точно до пъновете за камината. Преди да тръгна, ще проверя дали е в ред. Ако не е, при следващото си посещение ще ви донеса нова.

— Да, при следващото ви посещение — измърмори Клер недоволно.

Алек се извърна към нея.

— Казахте ли нещо?

Против волята си Клер се изчерви.

— Не, нищо — увери го тя бързо.

— Сега ще ви запаля камината, за да стане малко по-топло и уютно. Чаршафи и одеяла ще намерите в онзи шкаф.

— Ще намеря всичко — тя стоеше нерешително пред кухненската ниша. — Къде да прибера консервите?

— Някъде... където има място. Разместете малко тенджерите и тиганите и ще стане.

— Добре — Клер изчезна зад завесата и натрупа консервите и кутиите по лавиците.

— Искате ли... искате ли едно кафе? — обърна се тя към Алек.

— Не обичам кафе, но може да ме поканите на чай.

Клер огледа лавиците.

— Тук има само ментов чай.

— Добре, ментов — Алек разрови жаравата с ръжена.

— Може би и аз трябва да опитам да мина на чай — Клер свали един чайник от рафта. — Май че напоследък прекалих с кафето.

— Идеята не е лоша. Човек не бива да очаква прекалено много от тялото си.

— Толкова лесно е да се каже — тя въздъхна и сложи водата.

— Всъщност можете ли да боравите с радиостанцията? — Алек остави ръжена.

— Мисля, че мога. Но все пак ми покажете как функционира. За да съм съвсем сигурна.

— Добре, ще ви покажа, преди да си тръгна.

Чу се остро изсвирване. Клер вдигна чайника от печката и заля чая с кипящата вода. Остави го да постои малко, а после наля ухаещото питие в две високи чаши.

Алек го опита.

— Отлично! Моите комплименти, госпожо Хамилтън. Вие правите най-хубавия чай на света.

Клер се засмя.

— В случая наистина наоколо нямам кой знае каква конкуренция — смехът ѝ угасна, когато погледна Алек в очите. Сведе глава, а сърцето ѝ лудо биеше.

— Аз... аз не харесвам това — прошепна тя.

— Кое?

— Начинът, по който ме гледате. Не е в стила на добрите английски маниери.

Алек се разсмя.

— Едва ли ще загубя реномето си на кавалер, но щом погледът ми ви безпокои, ще се опитам да се стегна. Само че не мога да ви обещавам нищо.

Клер мълчаливо допи чая си, като с усилие избягваше да погледне Алек в лицето.

— Не се ли чувствувате добре в моята компания, Клер? — запита я той така непринудено, че тя щеше да се задави.

— Глупости! Искам да кажа... да. Разбира се, че да. Защо? Само съм малко нервна и преуморена. Нали ви разказах.

— Зная един много ефикасен... метод да се разтоварите — тонът в гласа му накара Клер да потрепери.

— Мисля да се разтоварвам по свой начин — заяви тя рязко и се приближи до масата, на която бе оставена радиостанцията. — А сега ми обяснете как действува това нещо.

— С удоволствие — той се приближи до нея. — Включете.

Клер завъртя копчето. Светна зелена лампичка и се разнесе неравномерно прахене. Алек пристъпи до нея. Протегна ръка и завъртя едно копче.

— Сега ще го настроя на необходимата честота — Клер затвори очи, когато дъхът му докосна бузата ѝ.

— Кодът ми е „Сокол“ — чу го да казва тя.

— Защо „Сокол“? — гласът ѝ звучеше дрезгаво.

Алек тихо се засмя.

— Защото това е индианското ми име. А вас ще ви наричам „Чайка“.

Клер почувствува, че дланите ѝ овлажняват.

— Добре — съгласи се тя.

— Значи уговорихме всичко — Алек тръгна към вратата, а Клер имаше нужда от няколко мига, за да се съвземе.

— Между другото, тоалетната е отвън в постройката. Дано това не ви пречи. Тук сред природата човек трябва да свикне с някои такива неудобства.

— А мога ли да се изкъпя някъде?

Той вдигна рамене.

— Не, за съжаление. Но има чудесни възможности за плуване. Само избягвайте реката. Тя се влива в залива Хъдзън. Течението е коварно. Не бих посъветвал и най-добрия плувец да рискува в бързеите. Малко по̀ на юг се намира едно чудно красиво чисто планинско езеро с малък водопад. Там може да се изкъпете — отвори ѝ вратата.

— Почакайте — „Той си отива! Наистина ме оставя сама тук!“ — Клер бе обзета от необяснимо чувство на пустота.

— Да? — Алек се обърна.

— Аз... — Клер замълча. Лицето ѝ пламна. Без да съзнава какво прави, изтича към него, надигна се на пръсти и го целуна.

— Е?

Бузите ѝ потъмняха още повече.

— Благодаря. Благодаря, че мога да остана.

— Хм. Сега зависи само от вас да ми докажете, че не бива да се разкайвам за решението си. Не поемайте излишни рискове. Не правете експерименти със себе си — Алек излезе от хижата, махна ѝ с ръка и пое към самолета. — До утре.

— Довиждане, Алек — Клер гледа след него, докато той изчезна зад ниско провисналите клони на елхите.

IV

Няколко минути по-късно моторите изреваха, „Чесна“ се вдигна и скоро се превърна в малка точица в небето. Клер унило гледаше в далечината. Влюбила ли се бе в Алек? Недоволно смръщи чело и поклати глава. Човек не се влюбва току-така от пръв поглед или поне не на нейната възраст и с лошия ѝ опит от общуването с другия пол. А може би точно обратното. Тя тъжно се взираше пред себе си.

Изведнъж трепна. Нима не беше дошла тук, за да се разтовари? Да помисли за бъдещето си? Да намери отново себе си? Защо наместо това си създаваше нови проблеми? Алек ѝ беше дал хижата — дотук добре — всичко останало, което той си въобразяваше, не я засягаше. Тръсна глава, сякаш в потвърждение на мислите си. Но пръстите ѝ неволно докоснаха устните ѝ. Все още ѝ се струваше, че усеща целувката му. Изплаши се. „Стига вече, Клер Кендъл!“ — скара се тя на себе си.

Чайникът отново засвири. По дяволите, бе забравила да изключи газта. Втурна се към печката и грабна чайника.

— Ау! — извика Клер и го пусна. Дрънчейки, съдът падна на земята.

Разнесе се бръмчене, което се превърна в остър пронизителен звук. Клер облиза с език изгорените върхове на пръстите си и се огледа за източника на бръмченето. Погледът ѝ падна върху радиостанцията. Червената контролна лампичка светеше. Приблужи се неохотно и натисна копчето на говорителя.

— Какво има? — попита тя остро. — Двата часа още не са минали.

— Да, зная. Но се сетих, че забравих да ви кажа нещо. Радиостанцията е преносима. Може да я носите със себе си, когато се разхождате.

— Да не би да смятате, че ще я разнасям навсякъде — изсмя се Клер. — Изглежда, вече съвсем не сте в ред.

Чу се изкашляне.

— Случило ли се е нещо, Клер?

— Нищо, освен че си изгорих пръстите с чайника, защото проклетият апарат започна да пици.

— Значи искахте да си направите още един чай.

Клер чувствуваше, че ще се пръсне от ярост.

— Не, кафе! Силно черно кафе! Точно от него имам нужда сега.

За известно време се възцари мълчание. После отново се чу тихо покашляне.

— Чудех се дали да ви нося още чай, след като така или иначе предпочитате кафе...

— Точно така!

— Трябва ли това да значи, че не бива повече да идвам при вас?

Клер изпъшка нетърпеливо.

— Правете си каквито искате изводи, господин Макинтайър. Само ме оставете вече на спокойствие! — тя натисна копчето „Край“.
— Дявол да ви вземе!

Но червената лампа отново светна и прозвуча познатото бръмчене.

— Тук „Чайка“ — Клер се опитваше да говори колкото се може по-спокойно.

— „Сокол“. Какво стана?

— Нищо. Без да искам, натиснах погрешно копче — гласът ѝ бе сладък като мед.

— Разбирам — Алек замълча.

— Чуйте ме, Алек. Съжалявам, че бях толкова... неучтива. Изпуснах си нервите. Сега ще се разходя малко из околността. Без апарата.

— Добре. Но се облечете добре. Времето се променя. И после се обадете навреме.

— Тъй вярно, сър!

Алек простена.

— Моля ви да ме разберете! Не искам да ви лазя по нервите. Просто се безпокоя за вас. Не сте свикнали да живеете сама сред горите.

— Всичко е наред. Ще се обадя в уговореното време. До тогава — тя отново натисна копчето „Край“. Почака малко, но този път червената лампичка не светна отново.

От вратата Клер изненадано погледна към небето. Синевата бе закрыта от плътен слой тъмни облаци, надигнал се бе хладен вятър.

Треперейки, тя се загърна в якето си, заключи вратата и пушна ключа в джоба на панталона си. Алек наистина беше познал. Времето се променяше. Е, така или иначе нямаше намерение да остава навън твърде дълго. Искаше само да поразгледа околността. През следващите дни щеше да има време и за по-дълги излети.

Клер вдигна яката си и ускори крачки, когато прозвуча глух тътен. Скоро паднаха и първите дъждовни капки. Тя намръщено гледаше жълтия като сира ръб на скупчените над върха тъмни облаци. Дъждът се усили. Тихо проклинайки, Клер се затича назад към хижата.

Останала без дъх, смъкна напълно прогизналите дрехи от себе си, изсуши се и облече един удобен спортен анцуг. На масата все още стоеше поизстиналото ѝ кафе. Допи чашата си, после окачи мокрите неща да съхнат и седна до камината.

Утре, когато слънцето изгрееше, щеше да разучи цялата околност. Погледът ѝ падна върху радиостанцията. Бе обещала на Алек да се обади. Наистина. Тя се прозина. Имаше време. Надигна се уморено, седна върху поизтърганото канапе и се протегна блажено.

Утре. Утре щеше да помисли за всичко. За себе си, за работата, за Чарлз и за... Алек Макинтайър. Главата ѝ се отпусна и очите ѝ се затвориха.

— Е, починахте ли си, спяща красавице?

Клер подскочи. В стаята беше тъмно. Само догарящият огън в камината хвърляше бледо сияние. Навън бурята бушуваше и разтърсваше капаците на прозорците.

— По принцип никога не трябва да оставяте вратата отключена, когато сте сама тук. Не подценявайте дивите животни. Те са много находчиви, когато търсят храна. Някоя гладна мечка може да влезе в хижата, за да претърси запасите ви. Понякога милите животинки нападат и хора.

— Не съм и помисляла за това — Клер пребледня.

Алек поклати глава.

— Но в бъдеще трябва да го правите — той сложи дърва в камината и разрови жарта. — Направихте ли разходката си?

— Не стигнах далече. Бурята обърка плановете ми. Изведнъж заваля като из ведро и се прибрах в хижата по най-бързия начин.

— Доколкото си спомням, бяхме се уговорили да се обадите — той седна на канапето до нея. — Разтревожих се. Чаках и чаках. После на няколко пъти се опитвах да се свържа с вас. Нямаше никакъв отговор.

— О... — Клер избягна изпълнения му с упрек поглед. — Не съм го направила нарочно. Мислех да се обадя. Но съм заспала. Съжалявам.

— Наистина сте много напрегната и изтощена, нали?

— Да не мислите, че само се правя на интересна — тя отметна косата от лицето си. — Смятам, няма нужда от това.

Алек не отговори. Известно време поседя неподвижно, като гледаше в огъня.

— Яденето сигурно е вече готово — отбеляза той между другото.

— Яденето?

— Да. Освен ако не решите днес да пропуснете вечерята.

Чак сега Клер усети аромата, изпълващ въздуха.

— Приготвил сте вече нещо?

— Разбира се. Все нещо трябваше да правя, докато вие спяхте.

— Нямам търпение — Клер бързо стана. — Обзалагам се, че е риба.

— Отгатнахте. Риба, която собственоръчно хванах в езерото само преди един час.

— Чудесно! Но, Алек, наистина нямаше нужда. Можех да си отворя и някоя консерва — тя наблюдаваше цвърчащите риби в тигана.

— Естествено. Но понеже така и така нямаше какво да правя, помислих си, че все пак това ще е нещо по-добро.

— Всичките си гости ли обслужвате така... любезно?

— Не, това обслужване е само за много специални гости.

Алек изведнъж застана зад нея, обърна я към себе си и я целуна.

Клер не знаеше какво ѝ става. Неволно обви ръце около врата му, затвори очи и отвърна на целувката му със страст, която изплаши и самата нея. Простена, когато топлата му ръка се мушна под тениската и докосна гърдите ѝ. Изведнъж разумът ѝ се върна. Какво правеше!

— Алек! — прошепна тя умоляващо. — Алек, моля ви, престанете — с огромно усилие на волята се изтръгна от ръцете му.

Разтреперана, отстъпи крачка назад, като се опитваше да си поеме дъх.

Алек отпусна ръце.

— Съжалявам, Клер. Забравих се и наруших обещанието. Вече... няма да се случва — въздъхна и направи опит да се усмихне. — Мога ли да ви поканя на масата?

— Да... — гласът ѝ звучеше несигурно.

Защо всъщност се съпротивляваше на чувствата си? Искаше Алек да я милва, да я целува и да се люби с нея. Защо се противеше, вместо да се остави в ръцете му? Какво можеше да попречи на един горещ ваканционен флирт, който би доставил радост и на двамата. Тя искаше Алек и той я искаше. Къде беше проблемът?

Безмълвно нареди чиниите и приборите на масата. Алек я последва с две чаши и бутилка вино.

— А, сетих се за още нещо. Покажете ми изгорената си ръка.

— Какво? Моля ви не правете от мухата слон. Става дума само за върховете на пръстите. Не е толкова лошо.

Той смръщи вежди.

— Нека да видя.

— Е, добре — Клер колебливо протегна ръка.

Алек хвана китката ѝ и обърна дланта нагоре.

— Хм, наистина не е толкова лошо. Но малко мехлем няма да ви навреди. Донесох ви един, който майка ми сама е приготвила от различни билки и мазнини.

Клер колебливо разглеждаше сивата маса, която той внимателно разстла по ръката ѝ.

— За мен беше удоволствие — Алек се поклони церемониално. — Бихте ли желала сега да вечеряте?

— Склонна съм да се съглася — влезе тя в шеговият му тон.

— Е, тогава — той донесе тигана, напълни чиниите и наля светлото вино в чашите. — Добър апетит.

— Добър апетит — Клер поседя известно време нерешително пред чинията, а после се опита да се справи с рибата с лявата си ръка. Изчерви се, когато забеляза, че Алек я наблюдаваше, подсмиввайки се. — Какво толкова смешно има? — нахвърли се върху него.

— Бях се обзаложил сам със себе си колко време още ще упорствувате, преди да признаете, че се нуждаете от помощта ми.

Клер го изгледа мрачно.

— Добре, помогнете ми тогава. Всъщност не, няма нужда — посегна с дясната ръка към ножа. — Ще ви докажа, че мога да се справя и сама.

— Ще изтриете мехлема.

— И какво от това?

Алек стисна зъби. Очите му се присвиха, а лицето му потъмня.

— Вие... вие сте най-твърдоглавото женско същество, което съм срещал някога — смачка салфетката и я хвърли по средата на масата. Стана рязко, обърна гръб на Клер и се загледа в камината.

Тя преглътна. „Ама че работа!“. Алек имаше пълното право да бъде вбесен. Наистина се държеше невъзможно. Надигна се безшумно и пристъпи към него.

— Искам... искам да се извиня — пое си дълбоко въздух. — И макар че в момента изглежда точно обратното, ценя много грижите ви, Алек. Беше толкова мило да пригответе храната и да ми донесете мехлема.

Той скръсти ръце пред гърдите си, но не се обърна.

— Вижте, просто не искам да оставате с погрешно впечатление за мен. Не съм някаква безпомощна малка женичка, която трябва да се пази от „суровата действителност“ и от пътя ѝ да се махат всички камъчета, за да не би, не дай си боже, да се спъне в някое от тях. Имам алергия към подобен вид мъжко покровителство. Представата, че жените съществуват само да бъдат закриляни от мъжете, е високомерна, ограничена, глупава и погрешна.

Алек все още стоеше неподвижно.

— Алек — Клер сложи здравата си ръка на рамото му. — Казах, че искам да се извиня.

Той бавно се извърна. По лицето му нямаше и следа от вълнение.

— Струва ми се, че правите точно това, в което искате да обвините мен. Съставяте си едно съвсем погрешно мнение — гласът му бе спокоен и овладян. — Откъде знаете какво мисля за вас.

Клер понечи да отвърне нещо, но той махна с ръка.

— Не, почакайте. Оставете ме да се доизкажа. Вие сте смела и умна, Клер, и аз го зная и не е нужно непрекъснато да ми го доказвате. И ако наистина е изглеждало, че ви покровителствувам, само мога да съжалявам — неочаквано той погали бузата ѝ. — Прости ми, „ни чеемисим“.

Клер кимна замаяно.

— Сега ще ми помогнете ли да разрежа рибата?

— С най-голямо удоволствие — Алек обгърна раменете ѝ и я отведе до масата.

V

Когато отвори очи, Клер известно време оглежда объркано стаята. Постепенно си спомни къде се намираше.

Скочи от леглото, изтича боса до прозорците, отвори капациите и погледна навън. Слънцето грееше ярко, а синевата на небето изглеждаше кристална. Пое дълбоко уханния въздух. Предстоеше ѝ чудесен дълъг ден. Един ден без срокове, без опъващи нервите разговори, без речи и звън на телефони и без досадни обществени задължения.

Отметна глава назад и прокара пръсти през разпуснатата си коса. Спомни си за снощната вечеря. Няколко часа бяха минали съвсем неусетно в оживен разговор. Алек си беше тръгнал доста късно. Бе стиснал ръката ѝ като на добър приятел и не бе направил никакъв опит повече да я целуне.

Клер усети нещо като съжаление и ядосано тръсна глава. Какво трябваше да означава това? Нима бе желала нещо друго? Освен това тя все още не бе сигурна дали първото ѝ впечатление от него наистина бе реално. Колкото и да отричаше, Алек нямаше вид на мъж, който би се отказал от едно, макар и мимолетно, приключение. Със сигурност бе флиртувал с доста от туристките, които са идвали тук. „Какво ли ме засяга това“ — рече си Клер, но не успя да преодолее неприятното чувство, породено от подобна представа.

Затвори прозореца, изми се и сложи вода за кафето. Докато пълнеше чайника, погледът ѝ падна върху пръстите на дясната ѝ ръка. С учудване установи, че червенината и болката бяха напълно изчезнали. Билковият мехлем, изготвен по рецептата на майката на Алек, изглежда наистина бе чудодеен. Смутена, тя си спомни детинската си реакция предната вечер, но веднага след това ядосано смръщи вежди. Защо, по дяволите, трябваше толкова много да мисли за Алек Макинтайър?

Облече джинсите си и един светложълт кашмирен пуловер и застана пред вратата. Пое свежестта на мразовития утринен въздух и

блажено се протегна. Вътре чайникът засвири. Клер затвори и се върна, за да направи кафето. В пълно спокойствие изпи цялата чаша. После наметна якето си и тръгна. Една дълга разходка сега щеше да ѝ се отрази добре.

Чувствуваше се като новородена. С всяка измината крачка разстоянието до нейните грижи и проблеми като че ли се увеличаваше. Чикаго изчезна в някаква неясна далечина. Предстояха ѝ пет дълги дни. Пет дни, през които никой нямаше да я открие.

Там, където пътят се разделяше, спря нерешително. Искаше да отиде до водопада, за който вчера Алек ѝ бе споменал. В коя посока трябваше да тръгне? Помисли малко и избра лявата пътека.

Потънала в мисли, вървеше из високата трева и от време на време отместваше елховите клони, които ѝ препречваха пътя. Постепенно започна да се съмнява за посоката. Е, в края на краищата, нямаше чак толкова голямо значение. Не бързаше за никъде. Ако днес не намереше водопада, утре щеше пак да опита късмета си.

Клер продължи нататък. Пътеката се стесняваше все повече и повече и изведнъж свършваше. Отнякъде ясно долови шума на падаща вода. Ускори крачка. Гората оредя и за миг ярката слънчева светлина заслепи Клер. Тя спря като закована.

Дъхът ѝ секна от разкрилата се пред нея гледка. От високите сиви скали в пропастта се спускаха безброй водопади. Милиони водни капчици искряха и се пръскаха на ослепителната слънчева светлина. Бялата пяна блестеше като сняг, а там, където водата падаше върху повърхността на зеленото езеро в подножието на скалите, се образуваха водовъртежи, върху които белите корони танцуваха известно време, преди да бъдат повлечени надолу.

Едно колибри изпърха непосредствено до лицето на Клер. Тя се сепна и смаяно погледна след пъстрата птичка.

Изведнъж замръзна на мястото си. Сърцето ѝ замря. На една висока, надвиснала над езерото скала видя неподвижна фигура. „Алек!“ Клер не смееше да си поеме дъх, а пулсът ѝ се ускори. Алек седеше неподвижно с гръб към нея. Дълбоко в себе си тя усети странен, почти болезнен копнеж по този мъж, който всъщност почти не познаваше. Сякаш се надяваше, че в силните му ръце ще може поне за малко да забрави всички свои проблеми.

Бързо и почти безшумно Клер се изкачи по стръмната скала. Горещо за малко трябваше да си поеме дъх. Кръвта пулсираше във вените ѝ, сърцето ѝ биеше лудо.

Алек все още не се помръдваше. Мускулестото му тяло се открояваше на синевата на небето като антична статуя. Клер се приближи на пръсти.

Неочаквано той протегна ръка настрана. Между пръстите си държеше изрисувана глинена лула.

Клер се колебаеше и чакаше той да я поздрави. Но Алек мълчеше. Тя взе лулата, дръпна от нея и му я върна.

Той се усмихна, но продължаваше да мълчи. Клер седна до него на каменистата земя.

— Ти изпуши с мен лулата на мира, „ни чеемисим“. Благодаря ти — на Клер ѝ се струваше, че гласът му идва някъде много отдалече.

— Хм — тя изпитателно изгледа неподвижната изправена фигура до себе си. — Какво всъщност правите тук горе? Медитирате ли?

— Може и така да се каже. Съпреживявам тържеството на слънчевия изгрев. Един стар ритуал учи индианците кри да поздравяват светлината на слънцето и боговете на новия ден.

— О, но защо не съпреживявате това тържество вкъщи? Защо трябва да летите цял час из пустошта? Или то може да става само на строго определени места?

— Човек може навсякъде да поздрави новия ден, Клер. Но това място ми харесва особено много. А вие сте хубава като ясното утро — Алек потърси погледа ѝ. — Спахте ли добре?

Тя кимна и сведе глава:

— Благодаря, няма нужда да се безпокоите за мен — отвърна сковано.

— Е, не бързайте веднага да наострите нокти, млада госпожо. Въпросът ми съвсем не целеше да ви обиди. Наистина трябва да престанете да виждате във всеки мъж враг, нгаушкун.

Клер сви равнодушно рамене:

— Може и да сте прав.

— Разбира се. Трябва да престанете да си внушавате какво ли не. И да изоставите своята мнителност. Когато казвам, че сте хубава, това съвсем не значи, че ви смятам за глупава, както очевидно го тълкувате.

Красотата не е недостатък, Клер, а дар от природата, също както разумът. И нито един от тези дарове не трябва да се омаловажава или да се презира.

Клер преглътна. Искаше да отвърне нещо, но чувствуваше, че не може да формулира никаква ясна фраза докато Алек я гледа така.

— И все пак се радвам, че сте тук — продължи той. — Изглежда, не съм изгубил напълно някогашните си способности.

— Не разбирам...

— Говоря за предаването от поколение на поколение изкуство за внушаване на мисли. Дядо ми по майчина линия ме въведе в него. Трябва да седиш напълно неподвижен и да освободиш съзнанието си от всичко. И когато се почувствуваш напълно олекнал и свободен, да извикаш пред вътрешния си взор образа на човека, когото желаш. Тази сутрин мислих само за вас.

Лицето на Клер изразяваше недоверие.

— Звучи ми като фокус-бокус, с една дума, доста съмнително.

— Но не е — Алек се усмихна. — Спомняте ли си разклонението на пътя? Трябваше да решите по коя пътека да тръгнете. И избрахте лявата, защото успях да ви въздействам от разстояние.

— Но... — Клер замълча, защото Алек махна с ръка.

— Струва ви се, че е невъзможно, но се лъжете. Индианците знаят, че мислите могат да се предават. Тъй като самите те са част от природата, познават тайните ѝ както преди много векове. Само ако човек успее да съхрани единството си с творението, ако не потиска и не отрича заложеното в себе си, може да стане съпричастен към силите на космоса.

Тя трепна нерешително:

— Не зная...

— Е, ще имате възможност да се убедите — Алек се надигна и ѝ протегна ръка. — Да вървим ли?

Клер взе ръката му и му позволи да я подкрепя. Мълчаливо заслизаха надолу.

— Елате, ще направим малко отклонение. Искам да ви покажа нещо — Алек все още държеше ръката на Клер.

Тя крадешком го наблюдаваше отстрани. Защо сърцето ѝ се разтуптяваше така силно, винаги когато го погледнеше? Защо

близостта му я правеше объркана и несигурна? Дали защото той изглеждаше наистина невероятно добре? И се чувствуваше физически привлечена от него? Неочаквана усмивка се появи на устните ѝ. Защо наистина да не си позволеше един флирт? Какво би могла да ѝ навреди една авантюра през отпуската?

— За какво си мислите сега? Питам се какво ли означава тази загадъчна усмивка?

Клер се засмя:

— Мисля, че след като можете да внушавате мисли, би трябвало да можете и да ги четете, не е ли така?

Алек вдигна рамене.

— Не, за съжаление. Сигурно причината е в това, че съм само наполовина индианец. Но внимавайте, пътят тук е тесен и хлъзгав. Скалите са обрасли с мъх и повърхността е гладка и несигурна.

— Внимавам — Клер стъпваше предпазливо и с усилие следваше Алек, който междувременно я бе пуснал и вървеше пред нея с котешка ловкост.

— Стигнахме — той спря върху едно малко скално платно и изчака Клер да го настигне.

— Колко е хубаво — тя неволно сниши глас.

С изумен поглед поглъщаше безбройните полски цветя, превърнали долината под тях в пъстроцветен килим. От широко разтворените им чашки струеше такова ухание, че Клер изведнъж почувствува, че ѝ се завива свят. Замаяно се облегна на Алек, който обгърна талията ѝ и зарови лице в нежните и копринени коси. Клер изтръпна, когато усети дъха му.

— Харесва ли ви моето самотно убежище? — прошепна той.

Клер кимна поразена:

— Струва ми се, че съм Алиса в страната на чудесата.

Алек погали с устни бузата ѝ.

— Вие сте първата чужденка, която вода тук. А има толкова други неща, които също бих искал да ви покажа. Елате — отдръпна се от нея толкова рязко, че Клер залитна. Гърлото ѝ пресъхна, когато видя как Алек се спусна с големи скокове по склона. Изведнъж той се спъна, подхлъзна се и падна по гръб сред ухания цветен килим.

Клер не можа да удържи смеха си.

— Колко е хубаво, че поне вие се забавлявате — Алек направи комична физиономия, но после се присъедини към смеха ѝ. — За наказание ще ми помогнете — той протегна ръка към нея.

Все още смеейки се, Клер се спусна от скалата.

— Съжалявам, че не можах да скрия злорадството си, но толкова сте смешен... — опита се да хване ръката му и докато разбере, озова се до него на земята. Дъхът и спря.

Сега бе ред на Алек да се разсмее.

— Извинете, но просто не можах да устоя — опита се да изглежда поне малко съкрушен.

— Вижда се ясно колко много съжалявате — отбеляза остро Клер и го изгледа гневно.

— Не сте се ударили, нали? — погледна я загрижено.

— Наранена е единствено гордостта ми, иначе нищо ми няма — тя поклати глава. — Как можах да се хвана на този толкова стар номер.

Алек се ухили. С разчорлените си коси и с калта по челото и бузите си той приличаше повече на малко момче след жестоко сбиване, отколкото на преуспяващ бизнесмен. Клер усети как симпатията ѝ към него се увеличава, но веднага потисна това чувство. „Не, дявол да го вземе — мислеше си тя. — Ако всичко това ме забавлява, няма нищо лошо. Но чувствата не бива да се намесват.“

— Целият сте в листа.

— Моля? — Алек я погледна неразбиращо.

— Заблудено хипи — Клер едва можеше да говори от смях. — Приличате на някакво заблудено хипи — с връхчетата на пръстите си започна да чисти листата от гъстата му черна коса.

— Клер?

Тя отпусна ръце.

— Клер — гласът му бе дрезгав от възбуда.

Усети пръстите му върху бузите си и затвори очи. Изведнъж като че ли всички звуци наоколо притихнаха. Едва долавяше далечния шум на водопада, песента на птиците и шумоленето на листата. Силните удари на сърцето и заглушаваха всичко. За бога, защо не отвореше очи и не станеше?

— Защо дойдохте тук от Чикаго, Клер? — чу тя суровия му глас. — От какво бягате?

Бавно, като че ли се събуждаше от сън, Клер отвори очи.

— Кампанията и Чарлс... искам да кажа, аз... Всичко ми дойде до гуша и... — тя замълча.

— Каква е тази кампания? — настояваше Алек. — И кой е Чарлс? Бившият?

— Не, за бога не Чарлс! Бившият ми мъж се казваше Джери.

— И вие все още го обичате?

Клер стисна устни и мълчаливо поклати глава.

— Но кой тогава е този Чарлс?

— Един... добър приятел. Някой, когото считам за много мил.

— Само много мил? Или той ви е нещо повече от приятел?

— Аз... Не! — тя рязко се изправи. — Не искам да говоря за това. Не сега...

— Мога да почакам — Алек се усмихна примирено.

Клер потръпна.

— Студено ли ви е? — без да дочака отговор, той обгърна раменете ѝ и я привлече към себе си.

Смутена, тя отвърна на въпросителния му поглед. И разбра, че той знаеше всичко за тайния и копнеж и за страха ѝ да отстъпи пред желанието си.

Неочаквано я пусна и се надигна.

— Да вървим ли?

Клер кимна и му подаде ръка:

— Но вече без лоши номера!

— Повече никакви номера. Имате думата ми — с едно-единствено движение Алек я дръпна нагоре към себе си и Клер отново остана без дъх, усещайки топлината на тялото му. — А сега? — попита той.

Тя го погледна объркано, освободи се от него и се извърна. „Да, какво сега?“ Какво щеше да стане с тях? Щяха да се любят и после да се разделят — завинаги. Тя щеше да се върне в Чикаго, а той ще остане в Кокрейн. Край и точка.

Сълзи замъглиха очите ѝ. Но Клер не ги забеляза. Чувствуваше само ръцете — ръцете на Алек върху раменете си. Той внимателно я извърна към себе си.

— Нещо погрешно ли казах?

Клер мълчаливо поклати глава.

— И все пак нещо не е наред.

За един кратък миг ѝ се стори, че ще се облегне на силните гърди на Алек и най-сетне ще даде воля на сълзите си, но после се овладя.

— Всичко е както трябва. Аз съм добре. Наистина — увери го тя бързо. Твърде бързо.

— А сълзите? Какво трябва да означават сълзите в очите ви — Алек я гледаше сериозно и изпитателно. Ръцете му обгърнаха талията ѝ. — Боли ме, когато виждам, че плачеш. Не мога да го понеса.

Клер дори не смееше да диша. Сериозно ли говореше Алек, или това бе само една игра, кратка игра, която скоро щеше да бъде забравена.

За секунда затвори очи. После пое дълбоко дъх и го прегърна. И изведнъж ѝ стана ясно, че вече нямаше място за отстъпление. Копнежът ѝ по този мъж бе толкова силен, искаше да бъде с него, независимо какво щеше да се случи после. Подчинявайки се на някакъв вътрешен порив, тя се надигна на пръсти и целуна устните му.

Очите му потъмняха. Гледаше я смаяно.

— Моят Миста... Мистабео ми каза нещо — плаха усмивка се появи на лицето ѝ. — Би искал да ме прегърнеш много силно — гласът ѝ затрепери.

— Нищо повече ли не искаш, ни чеемисим?

Клер преглътна:

— Напротив. Искам много повече.

— Знаеш ли в какво се впускаш, Клер?

— Не съм вече дете, Алек — очите ѝ проблеснаха. — Достатъчно голяма съм, за да зная какво искам. А аз искам теб.

— Е, щом е така... Твоите желания са заповед за мен — върховете на пръстите му нежно докоснаха страните ѝ, преди да се наведе и да затвори устните ѝ с нетърпелива жадна целувка. Клер простена до гърдите му. Отвърна му със същата страст, същото необуздало желание и със същата дива възбуда, които усещаше и у него. — Ще прогоня от паметта си спомена за всеки друг мъж — прошепна Алек в ухото ѝ.

— Мислиш ли, че ще успееш? — Клер притвори очи, когато той погали гърба ѝ.

— Даже съм сигурен — ръцете му се плъзнаха надолу по бедрата ѝ.

Тя потръпна.

— Наистина съм любопитна...

— Точно това искам — Алек я притисна още по-силно към себе си и тя усети възбудата му. — Клер, скъпа... Знаеш ли как те желая още от първия миг. Почти обезумях от копнеж по тебе. О, Клер... — ръцете му се мушнаха под пуловера и замилваха гърдите ѝ. Тя задиша учестено и изтръпна, когато устните му погалиха втвърдените им връхчета. — Харесва ли ти?

Клер само кимна и затвори очи. Всичките ѝ сетива бяха насочени към Алек. Времето и пространството загубиха всякакво значение.

Една по една дрехите им паднаха в тревата, почувствуваха слънчевите лъчи върху кожата си.

— Ела... — прошепна Алек сред милувките на Клер и, притиснати един до друг, те се отпуснаха на земята.

— Струва ми се, че самият сатана ти е бил учител — простена той, останал без дъх. — Твоите докосвания и целувки ме изгарят като адски огън.

— Значи ме смяташ за дяволска невеста? — Клер гърлено се разсмя. — Внимавай тогава! — прокара пръсти от гърдите към корема му. — Чувствуваш ли ноктите ми?

— Клер, какво правиш с мене? — ръката му се плъзна нагоре по бедрото ѝ и той внимателно легна върху нея.

— Алек...

Усети, че тя се вцепени.

— Какво има, мила? Да не би да ти причиних болка? — в гласа му звучеше уплаха.

— Не — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Няма нищо, съвсем нищо. Само че аз... аз бях толкова време сама.

— Скъпа — той нежно попи сълзите по горещите ѝ бузи. — Ще бъда много внимателен — за момент замълча. — Но... ако още не си готова за това?

Тя поклати глава:

— Искам го, Алек. Тук и сега!

Гласът ѝ замря, когато усети Алек в себе си — бавните му и нежни движения. Несигурно и предпазливо отначало, а после все по-възбудено и страстно. Тя се подчини на неговия ритъм. Стенанието ѝ го накара да трепне.

— Все още ли ме искаш?

— Как можеш да питаш?

— Клер, в този миг искам цялата да ми принадлежиш, с всяка фибра на тялото си и с всяка своя мисъл.

— О, Алек! Никога преди не съм копняла за мъж така, както сега се стремя към тебе. Моля те, Алек...

Устните му властно се притиснаха към нейните. Клер не бе на себе си от възнение. Ноктите ѝ се впиха в гърба му. Желанието ѝ заплашваше да я изгори цялата.

— Клер... — гласът му идваше някъде от много далеч.

Само след миг заедно достигнаха до екстаза и на Клер ѝ се стори, че светът просто изчезва.

Лежаха дълго безмълвни и неподвижни и всеки се вслушваше в успокояващото се дишане на другия.

— Казах ли ти вече колко си хубава? — прошепна Алек, когато най-сетне бе в състояние да говори.

Клер отвори очи.

— Преди половин час, струва ми се.

— А казах ли ти, че ти си най-омагьосващата жена, която познавам?

— Но ти изобщо не ме познаваш — засмя се тя.

— Дори по-добре, отколкото предполагаш — достатъчно, за да зная, че ме обичаш.

Смехът ѝ замря, а очите ѝ широко се разтвориха.

— Какво... какво каза?

— Да не искаш да отричаш? Естествено. Чувствата ти казват, че съм прав, но разумът ти се съпротивлява на това признание. Говоря истината, нали, ни чеемисим?

— Наричаш ме ни чеемисим. Какво означават тези думи?

— Това значи... — той леко я целуна по рамото, — „любима моя“. Повярвай ми, Клер, наистина те обичам.

Всичко наоколо се завъртя, а пред очите ѝ притъмня. Сърцето ѝ биеше до пръсване. „Обичам те! Обичам те!“ Думите на Алек отекваха в съзнанието ѝ като камбанни удари. Надигна се, залитайки.

— Клер! Какво има, скъпа?

— Нищо — тъжно поклати глава и посегна към дрехите си. — Сега... искам да си вървя.

— Да те придружа ли?

Отново поклати глава и бързо се облече.

— Не ми се сърди, но искам за малко да остана сама. После... следобед.

— Значи до следобед — Алек я целуна по челото. — Пази се добре тогава, ни чеемисим.

Клер кимна, погали бузата му и бързо се отдалечи.

VI

Междувременно слънцето се бе издигнало високо. Утринният хлад бе отстъпил на приятна топлина. Докато се връщаше, Клер се сети, че всъщност бе тръгнала да се окъпе в езерото. Забави крачка. Дали да се върне? Не, та тя дори не си бе взела бански, защото не очакваше да срещне никого. Къпането можеше да почака. Първо трябваше да подреди мислите си.

Случило се бе нещо, за което никога не би повярвала, че е възможно. Алек я обичаше. А тя, какво чувстваше тя към него? Беше ли прав, като твърдеше, че тя също го обича? Клер въздъхна. Наистина бе съвършен любовник — внимателен, нежен и същевременно устремен и страстен.

Потънала в мисли, стигна до хижата. Смени джинсите и пуловера си с черен спортен бански костюм, наметна пухкавия си бял халат и взе едно вълнено одеяло. Взе чантата с принадлежностите си за рисуване в ръка и излезе пред вратата.

Премигвайки на ярката светлина, погледна към реката. Тя тежко влачеше водите си в широкото русло. Защо всъщност да не се изкъпе тук? Така щеше да си спести уморителния път в обедната горещина. Присви очи и още веднъж погледна към реката. Водата бе чиста и спокойна, не се виждаха водовъртежи или някакво силно течение.

Колебливо тръгна натам. Грижите на Алек наистина бяха прекалени. Освен всичко друго, тя плуваше добре и бе издръжлива. Какво можеше да ѝ се случи?

Когато стигна до брега, постла одеялото, свали халата и нагази в плитчината. Водата беше хладна, по-хладна, отколкото бе очаквала. Дали наистина нямаше да е по-добре днес да се откаже от плуването и вместо това да си направи една дълга слънчева баня? Но защо? След като така и така се бе намокрила до глезените, какво ѝ пречеше да се потопи цялата. Можеше да преплува до другия бряг и да се върне и пак щеше да ѝ остане достатъчно време да се изтяга и да се пече на слънце.

Решително намокри раменете и гърдите си и със замах се хвърли напред. Със силни и спокойно движения се плъзгаше през бистрата, проблясваща в зелено вода. Когато почти бе стигнала до средата на реката, чу някой да я вика по име. Обърна се по гръб и напрегнато загледа към пясъчната ивица на брега, откъдето беше тръгнала.

Там стоеше Алек. Махаше с ръце и ѝ правеше знаци да се върне.
„О, боже, защо само се вълнува толкова!“

— Всичко е наред — извика тя и му махна с ръка. — Не се страхувай, плувам отлично.

Изглежда, Алек не я чу, защото продължаваше да размахва ръце.
— Клер! — викаше той. — Върни се! Веднага!

Тя се ядоса. Дори и Алек да я обичаше, нямаше право да ѝ заповядва.

— Ще преплувам до другия бряг и после ще се върна.

Само след секунди до ушите ѝ достигна приглушен плясък. Любопитно извърна глава и видя Алек да плува към нея.

Нервирана, тя увеличи темпото. Да не би той да си въобразяваше, че може против волята ѝ да я измъкне от водата? „О, при мен това няма да мине!“ Пъшкайки от напрежение, си проправяше път през накъдрените вълни.

— Клер! Престани, моля те! Върни се!

Тя ожесточено се гмурна напред и продължи да плува.

Изведнъж почувствува, че нещо я дръпна. Ледено течение обля тялото ѝ и за частица от секундата парализира крайниците ѝ. Изплашена до смърт, Клер се опита да си поеме въздух. Биейки с всичка сила с ръце около себе си, се помъчи да се откъсне от мощния водовъртеж, но всички усилия бяха напразни. Треперейки с цялото си тяло, тя отчаяно се бореше със стихията, която заплашваше да я завлече на дъното. Ръцете и краката я боляха, не ѝ достигаше въздух. „Господи, свършено е! — мислеше си ужасено. — Загивам, ще се удавя!“

— Алек! — изпълнен със смъртен страх, викът ѝ прокънтя над водата. С последен дъх направи още няколко движения и после наоколо стана тъмно.

— По дяволите, престани да се мяташ така ужасно!

Гласът на Алек ли бе това? С усилие на волята Клер отвори очи.

— Аз... — закашля се и се опита да си поеме въздух.

— Запази спокойствие и мълчи! В противен случай следващата ни среща ще бъде на оня свят — Алек здраво я обгърна с ръце.

Изтощена, тя отново затвори очи. При всяко вдишване усещаше болка в гърдите. Ръцете и краката ѝ бяха отпуснати и безжизнени висяха във водата като олово. Но бе жива. Беше спасена.

— Пий! Това ще ти подействува добре.

С треперещи пръсти Клер пое чашата, която Алек ѝ подаваше. Отпи предпазливо. Горещият чай бе силен и ободряващ.

— Алек... — пристъп на треска я принуди бързо да остави чашата настрана.

— Чакай — той отиде до шкафа и се върна с купчина одеяла. Грижливо я уви с тях.

Клер го гледаше объркано. В камината гореше буен огън. Алек седна на края на леглото и мълчаливо я наблюдаваше. Тя избегна погледа му и впери очи в земята. В малка локвичка вода лежеше смачкан банският ѝ.

— Ти си ме съблякъл? — почувствува, че се изчервява.

— Може би трябваше да те сложа в леглото с това мокро нещо? — прозвуча сърдитият му отговор, но после той се усмихна. — Освен това не за първи път виждам и докосвам твоето прелестно тяло. Не бива да се вълнуваш толкова. Хайде, изпий си чая!

Тя безмълвно се подчини.

— Отвара от билки по рецепта на баба ми. И мъртвите оживяват от нея — Алек изведнъж стана сериозен. — А сега да се върнем на твоята безумна баня в реката. Би ли могла все пак да ми кажеш какво търсеше там? Защо пренебрегна моето предупреждение? Да не би да искаше да се самоубиеш? Може би се разкайваш за онова, което се случи между нас?

— Не — бузите на Клер порозовяха още повече.

— Не? Кажи ми тогава защо трябваше да плуващ в реката, след като те бях предупредил, че е опасно.

Нов пристъп на треска не даде на Клер възможност да му отговори.

— И как си представяш по-нататъшния си престой тук? — продължи Алек остро. — Нима занаяпред нито за секунда не бива да те

изпускам от очи? Трябва ли да се грижа за тебе като за малко дете? Или най-добре на бърза ръка да те върна вкъщи? Честно казано, нямам желание да играя ролята на бавачка.

— Ами недей тогава! Никой не те е молил! Не си отговорен за моите действия. И съвсем не държа на твоето покровителство — очите й ядосано проблеснаха.

Алек я изгледа гневно.

— Забравяш, че си само наемателка на тази хижа. Аз съм този, който отговаря за сигурността и условията на гостите — в определени граници, разбира се. Освен това, никога не бих си простил, ако ти се случи нещо.

— Нищо нямаше да ми се случи! Плувам отлично и не бих имала никакви проблеми, ако не бе ме изнервил с глупавото си преследване. Само заради това получих схващане и...

— Разбирам — прекъсна я Алек. — За това, че щеше да се удавиш, са виновни не глупавото ти упорство и детинската ти гордост, а именно аз! — той скочи и нервно разбута жаравата с ръжена. — Не се притеснявай, следващия път няма да ти се изпречвам.

Клер трепереше цялата.

— Алек — тя се опита да стане.

— Остани под одеялото! Сега тялото ти се нуждае от всяка възможна частица топлина, за да преодолее ледения шок — известно време той мълча. Най-сетне попита примирително: — Искаш ли още чай?

— Да, моля — Клер смутено се загледа в пламтящия огън.

Алек беше напълно прав. Тя се бе държала глупаво безотговорно и вироглаво — така бе изложила на риск и него. Сепна се, когато той неочаквано застана до нея.

— Скрый ръцете си под одеялото. Аз ще ти давам чая.

Клер понечи да протестира, но после замълча. „Не — мислеше си, — сега не е време да започвам нова кавга.“

Погледите им се срещнаха, когато Алек допря чашата до устните си.

— Имаш ли изобщо представа, колко ме изплаши? — той нежно погали челото й.

— Съжалявам, Алек — промълви Клер. — Сигурно щеше да имаш страхотни неприятности, ако се бях удавила. Щяха да те

упрекат, че не си ме предупредил. По всяка вероятност щеше да има и разследване. И освен всичко друго, сигурно щяха да ти отнемат и разрешителното.

— Какви глупости говориш, по дяволите! — Алек тръсна чашата толкова силно върху масата, че част от течността се изля. — Разрешително! Неприятности! Разследване! Какви са тези дивотии? За бога, наистина ли не можеш да разбереш! Аз те обичам. Намерих те, Клер, и сега не искам да те загубя отново! За това става дума — той си пое дъх. — Днес преди обед, когато се любихме... беше толкова хубаво...

Клер преглътна.

— И за мен, Алек, аз... — сълзи задавиха думите ѝ.

— Защо тогава играеш с живота си, сякаш той не струва нищо? — очите му я гледаха измъчено.

— Нямах представа, че е толкова опасно. Прав си, че бе много глупаво от моя страна — безпомощно сви рамене. — Прости ми, Алек, моля те! — измъкна ръцете си изпод одеялото и ги протегна към него.

— Клер, о, Клер! — той пое дланите ѝ и ги покри с бурни целувки. Взе я в ръцете си и я притисна към себе си. — Никога вече няма да те пусна, никога вече.

Тя затвори очи. Струваше ѝ се, че сънува. Чувстваше върху кожата си ръцете на своя приказен принц, чуваше клетвите му за вечна любов и вярност, но знаеше, че всичко е илюзия, която може всеки миг да изчезне. Алек и тя живееха в два твърде различни свята. Колкото и примамливо да бе, тя не биваше да си въобразява нищо. Една връзка между тях така или иначе, бе обречена.

— Отпусни се и си почини още малко, скъпа — откъсна я Алек от мислите ѝ. — После ще си направим един малък излет.

— Със самолета?

Той кимна.

— Искам заедно да посетим майка ми.

— Но...

— Не трябва да се безпокоиш. Тя е една много мила стара дама.

— Не се безпокоя.

— Тогава всичко е наред. Сега затвори за малко големите си зелени очи и когато се наспиш, ще излетим.

VII

Представата на Клер за индиански резерват бе формирана от романтични филми и телевизионни сериали. Но вместо очакваното многообразие от пъстри палатки и огньове на открито, тя видя само дълги редици малки еднотипни къщурки — всички повече или по-малко нуждаещи се от ремонт.

Сърцето ѝ се сви пред безутешната гледка, която представляваха мръсносивите еднообразни фасади с рушаща се мазилка, затулените прозорци и занемарените градинки. Навсякъде по неасфалтираните и разкаляни от дъжда улици се виждаха купища строителни отпадъци, железа и автомобилни гуми.

Мълчаливо вървеше из калта след Алек, тъй като вече бяха слезли от колата. Бедността и социалната нищета не ѝ бяха непознати. Достатъчно често се бе сблъсквала с нуждите на хората — в Чикаго, а също и при предизборните пътувания на баща си във вътрешността на страната. Но тук като че ли нещата бяха по-безнадеждни от всякога.

— Хей, мистър Алек! — три малки деца им пресякоха пътя.

— Здравейте, герои! — Алек им се усмихна.

— Не искате ли да купите красива гривна за дамата? — едното от момчетата посочи към постлано покрай пътя одеяло, върху което бяха сложени няколко очевидно собственоръчно изработени украшения.

Клер се приближи и с интерес заразглежда гривните и герданите, направени от миниатюрни цветни стъклени мъниста. Унесена в мисли, тя пхна ръката си в едната от гривните.

— Чудесна изработка! — рече с уважение.

Алек смръщи чело.

— Майка ви е правила и много по-красиви неща — после прошепна на Клер: — За съжаление тя пие непрекъснато. Алкохолът е един от най-големите проблеми тук.

— Но тази ръчна изработка е наистина хубава. Защо не ги продават в някой магазин?

— Уличната търговия е по-доходна. Харесва ли ти гривната? — той вдигна украсението, така че слънчевите лъчи проблеснаха в пъстрите мъниста.

— Да, искам да я купя от децата — Клер посегна към чантата.

— Не, почакай! Искам да ти я подаря — Алек мушна в шепата на най-голямото момче една петдоларова банкнота.

— Благодаря, мистър Алек, благодаря — черните очи на момчето просветнаха.

— Слушай — Алек хвана малчугана за ръката. — Вземи парите и купи нещо за ядене. За тебе и за братята ти. Разбра ли ме добре? Само да чуя, че майка ти е дала доларите за друга цел...

— Не се безпокойте, мистър Алек, всичко ще бъде наред — детето кимна сериозно.

— Разчитам на теб — Алек разроши черната му коса и дълго гледа след тримата, които бързо събраха одеялото и тичешком се отдалечиха. После се обърна към Клер и ѝ сложи гривната. — Подарявам ти я в знак на моята вечна любов — той се ухили. — Е, как ти звучи това?

Тя сведе глава.

— Алек, ти... аз... Чака ли ни майка ти?

— Може и така да се каже. Но всъщност тя по-скоро чака тебе. Няма търпение да се запознаете.

— Но как така?

— Естествено, че ѝ казах, че ще дойдеш.

— Е... сигурно. Но ти се държиш така, като че ли...

— Като че ли това между нас е нещо повече от ваканционен флирт? Нали това искаше да кажеш?

Тя смутено погледна встрани и не отговори.

— За мен нашата любов значи много, твърде много — гласът му сякаш проникваше в нея.

— Но откъде можеше да знаеш, че днес следобед ще те придружа тук? Кога си говорил с майка си? В края на краищата, едва тази сутрин...

— Разбрахме, че се обичаме — довърши Алек изречението ѝ с палава усмивка. — Знаеш, че това не се отнася за мене. Още от самото начало те обичам — и те желая. А днес на обед разказах на майка си за

една мила, умна и много очарователна дама, която изключително ценя. И тя ме помоли да те доведе тук.

Клер си пое дълбоко въздух.

— Каза ли й, че не съм индианка?

— Тя знае, ни чеемисим. Няма защо да се притесняваш — наведе се и я целуна нежно. — Не забравяй, че те обичам.

— Не тук, Алек!

— Но защо не? Искам да те целувам и тук, и навсякъде другаде. Нека целият свят узнае, че съм до тебе. Няма нужда да се крием от никого.

Клер едва забележимо трепна. Не беше ли сега моментът да му признае истината и да му каже истинското си име? Тя преглътна. Но ако тогава всичко между тях изведнъж свършеше? Нямах ли прибързано да сложи сама край на нещо толкова хубаво? „Не — помисли си Клер усещайки остра вътрешна болка. — Ще почакам още малко. По-късно може би щеше да й се удаде друга по-благоприятна възможност.“

Мълчаливо продължиха нататък. При една от последните къщи на улицата Алек неочаквано спря.

— Стигнахме.

Клер ужасено изгледа паянтовата постройка.

— Тук ли живее майка ти? — запита тя невярващо.

Алек кимна, побутна я към вратата и натисна звънеца. Джоузефин Макинтайър — малка, невзрачна женица — отвори вратата. Клер се почувствува доста неловко под критичния поглед на тъмните й очи и почти се разсърди на Алек, че я бе поставил в тази мъчителна ситуация. Колебливо й протегна ръка.

— Радвам се да се запозная с вас, госпожо Хамилтън — думите на индианката бяха съпроводени със сърдечна усмивка, която веднага освободи Клер от смущението й.

— Синът ми ми говори много за вас — продължи на безупречен английски. — И тъй като той по принцип проявява добър вкус и има сигурна преценка, ви казвам добре дошла в моя дом. Моля, заповядайте — тя кимна на Алек. — Радвам се да те видя, синко.

Алек я прегърна.

— Добър ден, мамо. Ето, това е Клер. Доведох я, както ти обещах, за да можете да се запознаете. Докато вие си говорите, ще

уредя някои делови въпроси с Робърт Кампбел и неговите приятелчета.

— Какво си намислил? Знаеш много добре, че ще имаш неприятности, ако се захванеше Кампбел — майката уплашено го гледаше.

За учудване на Клер той отговори на езика на криа гласът му звучеше остро и раздразнително. И макар да не разбираше значението на думите, тя почувствува вътрешното напрежение и натрупаната ярост, скрити зад тях.

Объркана, видя как Алек, без дори да се сбогува, се втурна навън. Искаше да го последва, но почувствува една ръка на рамото си.

— Оставете го. Има неща, с които един мъж трябва да се справи сам. Повярвайте ми, обичам сина си с цялото си сърце, но понякога съвсем не ми е лесно. Ужасно е упорит, когато си научи нещо. Тогава най-добре е да го оставиш на мира. Дори и когато е ясно, че със своето твърдоглавие може да си счупи главата. Понякога си мисля, че все още е само едно голямо дете.

Клер се приближи до прозореца, погледна замислено навън и кимна.

— Елате да изпием по чаша май. И на вас сега не би ви се удало да задържите нашия див боец.

— Сигурно сте права — Клер бавно се извърна и огледа стаята.

Обикновената кухненска маса бе поиздраскана пластмасова плоча, имитираща сив мрамор, и поразклатените столове без съмнение бяха видели и по-добри времена. Въобще мебелировката беше оскъдна и грубовата.

— Сигурно се питате защо все още живея в тази неугледна къщурка, след като синът ми отдавна би могъл да ми осигури удобен апартамент — Джоузефин се усмихна примирено.

Клер вдигна рамене, като се опитваше да не се изчерви.

— Предполагам, че си имате причини.

— Да, наистина имам причини. В онази толкова голяма къща на Алек в града бих се чувствувала съвсем самотна и изгубена. Имам нужда от близостта на хората от моето племе. Ние сме едно голямо семейство. В този скромен дом имам всичко, от което се нуждая, за да живея. А и Алек много се грижи за мен. Наистина много — тя наля чая.

Клер предпазливо седна на единия от столовете.

— Разбирам ви защо не искате да отидете другаде, госпожо Макинтайър. Сигурно Алек одобрява вашето решение.

— Той е добро момче. Още като дете... — жената оживено заразкава за детските и юношеските години на Алек. За всичките онези проблеми, които бе имал заради смесената си кръв — не само с белите, а и с хората от своето племе.

Изведнаж прозвуча изстрел. Двете се сепнаха. Клер скочи и се загледа уплашено в посоката, в която бе поел Алек. Не беше ли дошъл оттам изстрелът!?

Госпожа Макинтайър кимна загрижено, като че ли бе отгатнала мислите ѝ.

— Да. Наистина дойде оттам.

— Може би... може би е по-добре да видим какво става — от уплаха Клер едва можеше да говори. Всичката кръв бе изчезнала от бузите ѝ.

Майката на Алек успокояващо погали ръката ѝ.

— Нищо не му се е случило. Вие изтичайте напред. Аз ще дойда след вас. Старите ми крака не ме слушат вече.

Клер се усмихна измъчено, отвори вратата и се втурна навън. Не бе в състояние да мисли трезво. Какво ли бе станало? Дали нещо не сполетя Алек? Струваше ѝ се, че ще умре, ако е така. Дишайки тежко, стигна до брега на малко заливче. В плитката вода на понтони се поклащаше един хеликоптер. На стълбичката му се бе облегал набит мъж, който държеше в ръцете си малко тюленче. Клер спря като закована. Едва след като доста време се бе взирала с широко разтворени очи, осъзна, че яркочервената кървава следа всъщност свършваше в кожата на животното. Почувствува, че ѝ се повдига и се извърна. Тогава откри до себе си още един човек. Той стоеше широко разкрячен върху пясъка, с пушка в ръка. Около два метра по-нататък Алек лежеше на земята, закрил лице с ръце.

Клер изкрещя ужасено и се втурна към него. Когато Алек я чу, вдигна поглед и извика:

— Не, Клер, върви си! Стой настрана!

— Нямам такова намерение. Всичко, което се отнася до теб, засяга донякъде и мен, нали? — коленичи до него на мекия пясък. — Ранен ли си?

— Не се безпокойте, госпожо. Той е добре — изръмжа мъжът с пушката. — Откосът на оръжието го повали, когато искаше да ми го вземе. Никога не стрелям по приятели — той широко се ухили.

— А по кого стреляте? — Клер го изгледа враждебно.

— Е, щом непременно искате да знаете, стрелях по тюлена, защото не беше доубит. Тези малки зверчета са доста жилави, знаете.

— Какво ще кажете за това вие, Кампбел? — гласът на Алек прозвуча остро над водата. — Не само че безпощадно избивате беззащитните животни, но ги карате и да страдат ненужно.

— Задръж малко, момчето ми. С какво мислиш, че баща ти си печелеше доларите, а? Точно тези пари, с които ти си живееш като цар.

— Мога да се закълна, че през целия си живот баща ми не е убил беззащитно малко животно.

— И така да е — вдигна рамене Кампбел. — Тези животинки и без това се размножават твърде бързо. Защо се вълнуваш толкова?

— Защото се нарушава екологичното равновесие. Защото...

— Слушай какво, мелез! Тъй като ти не изпускаш възможността да демонстрираш колко много си привързан към червенокожите си братя, редно е сега да си спомниш, че точно индианците кри от поколения се занимават с лов на тюлени.

Алек рязко скочи на крака. Погледът му към Кампбел бе изпълнен с омраза.

— Моят народ не избива животните за удоволствие или пък за печалба. Месото му е нужно, за да се изхранва, а кожата, за да прави дрехите си.

— Пфу, какъв отваян и наивен глупак си ти, мелез.

— Кампбел, може да ме наричате глупак колкото си искате. Но ви казвам, оставете малките тюленчета на мира — Алек тръгна към него с широки крачки.

Той грабна пушката си, очевидно с намерение да даде предупредителен изстрел. Но до това не се стигна. Един друг хеликоптер се приземи в залива. Вратата на кабината се отвори и от него слезе облечена в бяло кожено палто жена с дълги червеникави, блестящи коси.

Всички погледи се приковаха в нея. Изведнаж Кампбел широко се ухили.

— Не мога да повярвам! Та това е Брета Коул — той бутна шапката си назад. — Ей, Брета, опитайте се да вразумите вашия принц поне малко. Съвсем го е ударила сачмата.

Клер гледаше като замаяна красивата жена. Какво ѝ беше казал Кампбел? „Опитайте се да вразумите вашия принц!“ Що ли значеше това? Какво, по дяволите, бе имал предвид? Недоверчиво зараглежда непознатата. „Изглежда като манекен“ — установи Клер не без завист. Имаше безупречна фигура, ясни сини очи, тъмни мигли, меко извити тесни вежди, кожа с цвят на праскова и освен всичко друго — тази разкошна дълга червено-златиста коса, падаща на вълни по раменете ѝ.

Клер изведнъж се почувствува невзрачна и скучна като сива мишка. Как би могла да се състезава с тази изключителна хубавица?

Без колебание младата жена се приближи до Алек и съвсем свойски го целуна по устните.

— Струва ми се, че идвам в съвсем подходящ момент, скъпи. Наистина като твой ангел спасител.

Алек не отговори. Гледаше зад Брета и нито за миг не изпускаше Кампбел от очи.

— Моля те, мили, не бъди чак толкова чувствителен — продължи Брета. — Защо ядосваш Робърт. Той наистина не прави нищо лошо. Рано или късно животните ще умрат и...

— Мълчи, Брета! Не искам да слушам тези глупости. Качвай се и нареди да те откарат обратно. Имам да уредя тук още нещо. Клер, ти също върви с Брета.

Клер не помръдна от мястото си. Почувствува, че бузите ѝ пламнаха. Беше бясна, бясна на Алек, защото ѝ говореше с такъв груб тон и я отпращаше, без изобщо да я попита дали е съгласна. Усещаше изпитателния поглед на Брета върху себе си.

— Някаква нова позната, а, Алек? Бъди така добър и ме представи — изрече Брета провлечено.

Алек упорито мълчеше.

Клер ги погледна и двамата, после решително протегна ръка.

— Казвам се Хамилтън. Клер Хамилтън.

— Хамилтън? — Брета се замисли за миг. — Хамилтън. Да, сега се сещам! Нямахме ли резервация на това име?

— О, да, имахме резервация за Хамилтън — Алек ядосано изгледа Брета. — За група ловци, само че господата не дойдоха.

Всъщност групата не съществува — или по-точно се състои само от едно лице, както виждаш.

Изненадана, Брета местеше погледа си от Клер към Алек.

— Нима госпожица Хамилтън живее сама в хижата? — попита тя смаяно.

— Точно така — потвърди Клер, без да я питат.

Брета не я удостои с поглед.

— Знаеш, че според договора не можеш да пускаш там отделни лица — рече тя ядосано.

— Мога ли да знам защо се сецаш за това чак сега. Кой е дал съгласието?

— Но, Алек, аз...

— Престани, Брета. Тъй като върху резервацията нямаше никаква бележка, трябваше да предположа, че всичко е наред, нали? Госпожа Хамилтън си бе резервирала хижа и ти бе потвърдила. Грешката е твоя, прав ли съм? — той се усмихна на Клер. — А за успокоение мога да те уверя, че през по-голямата част от времето Клер не остава сама.

— О, разбирам. Значи така стоят нещата — гласът на Брета звучеше потиснато.

— Моля те, Брета, сега не е нито времето, нито мястото да обсъждаме твоите способности като секретарка — той се обърна и отново насочи вниманието си към Кампбел. — А що се отнася до вас, ще изпратя подробен доклад за жестокия ви лов на малки тюленчета там, където трябва.

— Благодаря за предупреждението — Кампбел ехидно се ухили. — Значи този месец ще трябва да добавя още няколко банкноти в пликчето на инспектора. Вие ми коствате не само нерви, Макинтайър, но и доста пари.

Алек гневно направи крачка напред, но после се опомни.

— Стига вече, Алек. Госпожа Хамилтън ще се върне заедно с мен, а след това можеш да уреждаш онова, което считаш за необходимо — Брета докосна рамото му с тънките си пръсти. — Майка ти те чака.

Той сърдито отблъсна ръката ѝ.

— Мисля, че в момента това е най-доброто решение. Естествено, ако си съгласна, Клер.

Клер стисна зъби и кимна. Изобщо не беше съгласна. Но нима можеше да прави сцена пред хората? По-късно, когато щеше да е насаме с него, можеше и да се стигне дотам.

— В коя хижа сте отседнала? — запита Брета кратко и някак неохотно.

— Номер петнадесет. До водопада.

Брета кимна.

— Ще се видим по-късно, Алек. Елате, госпожо Хамилтън.

Клер се поколеба за миг, после последва Брета към хеликоптера. Качи се, сложи колана и се загледа безмълвно през прозореца. Какво имаше между Алек и тази самоуверена млада жена? Може би се обичаха? Измъчено затвори очи. Божичко, да не би да бе застанала между двамата? Изведнъж си представи Брета и Алек прегърнати. Защо само мисълта за това бе така непоносима? Нима до вчера не бе смятала, че си е позволила само едно неангажиращо, мимолетно приключение? Да не би да искаше нещо повече от един ваканционен флирт?...

VIII

— И тъй, откъде да започнем? — студеният глас на Брета я откъсна от мислите ѝ.

— Не разбирам... — Клер объркано погледна жената до себе си. Брета вдигна вежди.

— Вероятно очаквате извинение за моята небрежност. И с право. Съжалявам, че ви създадох неудобства. Но тогава бързах много, защото трябваше да подготвя чеиза си в Торонто.

— О, значи мога да ви честитя?

— Можете — Брета се усмихна широко. — Макар че денят на сватбата още не е определен, тъй като Алек...

— Извинете, че ви прекъсвам. За господин Макинтайър ли говорите? — гласът на Клер звучеше съвсем чуждо в собствените ѝ уши.

— Точно за него. Наистина досега той не ми е направил официално предложение, но тъй като семействата ни вече одобриха тази връзка, е само въпрос на време да осъзнае кое е хубаво за него. Добрите финансови възможности на татко винаги могат да му бъдат от полза.

— Наистина интересно — Клер избягна триумфиращия поглед на Брета. — Но аз нямам впечатление, че господин Макинтайър има сериозни финансови затруднения.

— Разбира се, че не. Той печели достатъчно. Но няколко долара повече, за които не е нужно да правиш нищо, не са нещо лошо, нали?

Клер мълчеше и Брета ѝ хвърли изпитателен поглед.

— Как всъщност се справихте с Алек? Искам да кажа, как успяхте да го накарате да ви предостави хижата въпреки всичките си принципи?

— Съвсем просто. Настоявах на правото си. Аз бях направила резервация, а вие я бяхте потвърдила, така че за мен въпросът не подлежеше на обсъждане.

— И Алек веднага се съгласи?

— Не. Не беше така лесно. Отначало категорично отказа да ми даде хижата. Бях изгубила всяка надежда да променя решението му, когато ми предложи един компромисен вариант. Можех да остана при условие, че веднъж на ден ще се уверява, че нищо не ми се е случило.

— Той... ви посещава всеки ден?

Клер ясно забеляза как Брета пребледня. Самата тя също се почувствува неловко. Изведнъж я обхвана неизразим гняв към Алек. Защо не ѝ бе разказал за Брета? Прониза я остра болка. Ако нещата бяха така, както изглеждаха, всичките му любовни клетви са били чиста лъжа.

— Не отговорихте на въпроса ми? — откъсна я Брета от мислите ѝ.

Клер с усилие се усмихна.

— Струва ми се, че той бързо забеляза какво досадно задължение бе поел — излъга тя. — Досега се е появявал само веднъж, и то днес, като ми предложи да посетя резервата.

Напрегнатите черти на Брета се отпуснаха.

— Почти стигнахме — извика тя, поглеждайки през стъклото.

Пилотът се пригответи за приземяване.

— Пазете се тук, госпожо Хамилтън — посъветва я Брета, когато Клер се намери да слезе. Тя спря и въпросително я погледна. — Съществуват какви ли не опасности. Пазете се дори от моя скъп Алек. Едва ли ще сте първата почиваща, към която... той би проявил интерес.

— Искате да кажете, че той често...

— За съжаление. Нито една жена не може да е в безопасност с него. И което е най-лошото, рано или късно всички се поддават на зашеметяващия му чар — Брета въздъхна. — Мисля, че ви дължа тази информация.

— Благодаря ви — бледо подобие на усмивка се появи на устните на Клер. — Но не бива да се тревожите. Аз съм сгодена и съм в здрави ръце.

Смълчана и потънала в себе си, Клер седеше на една скална издатина и гледаше проблясващата в златисто река на светлината на залязващото слънце. Горещи сълзи напиреха в очите ѝ, невидима ръка

бе стиснала гърлото ѝ. Бе загубила Алек — завинаги. Но дали изобщо някога го бе имала? Не, той просто си бе поиграл с чувствата ѝ. И кого, в края на краищата, трябваше да упреква за това? Единствено себе си. Само нейна бе вината, че взе всичките му клетви за чиста монета. В края на краищата, не искаше нищо от него. Но защо тогава изведнъж се почувствува толкова изоставена и нещастна?

„Не бъди глупава, Клер Кендъл! — каза си. — Забрави този господин Макинтайър. Заличи го от паметта си и се радвай на ваканцията си.“

Отвори решително скицника и започна да рисува със замах. Божичко, колко отдавна не си бе позволявала това удоволствие. А някога шестте семестъра в художествената академия ѝ бяха донесли толкова радост и успехи. Но трябваше да прекъсне следването си, защото баща ѝ бе пожелал да се ангажира изцяло с неговите дела. Сякаш цяла вечност бе изминала оттогава.

Критично разгледа произведението си. Смръщи чело. На пейзажа му липсваше дълбочина. Подсили някои контури, сложи още няколко щриха и подчерта предния план, така че всичко останало оптически се измести назад. И все пак не успя да постигне желаното въздействие. Нетърпелива и недоволна от себе си, скъса листа от блока.

Нерешително се загледа в следващия бял лист. Дали трябваше да направи втори опит със същия мотив? Погледът ѝ блуждаеше над реката, като стигна почти до мястото, където сутринта без малко щеше да се удави. Потръпна от ужас. Взе молива и го прокара върху хартията. Едва след доста време осъзна какво рисуваше щрих след щрих: портрет на Алек. Изплашена, тя се втренчи в познатите черти. Сърцето ѝ се разтупка бързо. Посегна да скъса листа.

— Недей! Рисунката е много добра. Това наистина съм аз.

Клер се стресна, изплашена до смърт. Скочи така бързо, че изгуби равновесие.

— Ти? Какво правиш тук? Не ми е приятно, когато се промъкват зад гърба ми.

— Не съм се промъквал. Но ти бе така потънала в работа, че изобщо не ме чу.

Клер вдигна рамене.

— Може би... Но спокойно можеше да ме предупредиш.

— Мислех, че от изстрела си разбрала, че съм наблизо.

— Изстрел?

— Да — той вдигна високо една дива патица, която досега бе държал зад гърба си. — Вечерята ни.

— Алек, аз... аз не искам да оставаш за вечеря.

— Не? Защо? — Алек учудено вдигна вежди.

— Защото... е... защото... — тя избегна погледа му.

— Жалко. Тъкмо сложих една бутилка бяло вино да се изстудява — усмихна се и се приближи до Клер. — Може ли да погледна скицата отблизо?

— Защо не — тя си пое дълбоко въздух и му подаде скицника.

За миг ръцете им се докоснаха и й се стори, че я прониза електричество. Бързо отдръпна ръката си.

Алек мълчаливо наблюдаваше листа.

— Много добре — промълви той. — Наистина е чудесно. Мога ли да го задържа?

Клер мълчаливо кимна и се извърна. Алек я гледаше неразбиращо.

— Клер, какво има, скъпа? Да не се сърдиш, че те изпратих с Брета?

— Не — гласът й едва се чуваше. — Даже напротив. Много се радвам за това.

— Страхувам се, че не те разбирам. Защо трябва да се радваш?

— Защото... — Клер замълча. Болката задуши гърлото й. — Брета е мило момиче, Алек.

— Естествено, че е мило момиче — той протегна ръце към Клер, за да я прегърне.

Тя се отдръпна.

— Не, Алек, остави това.

— Защо? Значи вече не ти харесва да те целувам?

— Тази сутрин нямах никаква представа, че ти си почти сгоден — изтърва се тя неочаквано и силно се изчерви.

— Сгоден? Сериозно ли говориш? И мога ли да узная коя е моята избраница?

— Защо все още се опитваш да ме мамиш? Брета ми разказа всичко.

Алек поклати глава недоумяващо.

— Клер, погледни ме! — хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите.

— Не, не искам... — опитваше се да се освободи от ръцете му, но той държеше здраво. — Защо не си отидеш и не ме оставиш на мира?

— Защото не желая! А сега ме изслушай: И дума не може да става за годеж с Брета.

— Значи ме е излъгала. Това ли искаш да кажеш?

— Не, не искам да кажа такава нещo. Работата е малко объркана — Алек изпъшка. — Грешката е изцяло моя. Винаги досега мълчах, когато Брета мечтаеше за годеж, женитба и общо бъдеще. За мене това бяха фантазии, които не вземах на сериозно. Зная, че от самото начало, трябваше недвусмислено да ѝ кажа какви са чувствата ми към нея. Но така и не можах. От инертност, страх или слабост — все едно. Брета е мило момиче, но наистина само момиче, даже дете. Много е хубава наистина, но нищо повече. И не е жената, която би могла да ме задържи задълго и да ми даде онова, което търся. Слушаш ли ме, Клер?

Тя мълчеше.

— Ти си жената, която обичам, разбираш ли? Вярваш ли ми? — не дочака отговора ѝ, а я взе в ръцете си и я целуна.

Клер отчаяно сложи ръце на гърдите му и се опита да го отблъсне. Но съпротивата ѝ скоро се стопи и тя отвърна на целувката му с изгарящ копнеж.

— А сега може ли да остана? — запита Алек, като милваше раменете ѝ.

Тя нямаше сили да отговори.

— Обичам те, Клер! Моля те да ми повярваш. Никога не съм спал с Брета. Ти си жената, която чаках цял живот. И това е самата истина.

Клер въздъхна и взе ръката му.

— Ела, Алек, да вървим.

Алек сръчно оскуба птицата и я приготви за печене. Клер предложи да му помогне, но той енергично отказа.

— Дошла си да си починеш, нали? И точно това ще правиш. Седни до огъня и се отпусни, докато аз съм в ролята на главен готвач. Никакви възражения — добави той, когато Клер се опита да му се противопостави. — Ще имаш много възможности да ми демонстрираш и твоето готварско изкуство.

Тя седна в креслото до камината и замислено се загледа в червеникавите пламъци. „Ще имаш много възможности да ми демонстрираш готварското си изкуство.“ Какво искаше да й каже Алек? Да не би да очакваше, че тя ще остане и след като отпуската й свърши? Не, нищо нямаше да излезе от това. Трябваше да се върне обратно — при работата си, при баща си, при своя свят. И при Чарлс? „Не!“ Клер потръпна, това бе невъзможно. Затвори очи и за миг си помисли, че едва ли някога ще хареса друг мъж колкото Алек. И все пак трябваше да се опита да го забрави.

— Чаша вино за моята замечтана принцеса?

Клер се сепна.

— Вино? Да, с удоволствие.

— За какво мислиш?

— За нас. За нас двамата.

— Какво има за мислене. Разбираме се и се обичаме.

— Точно от това се плаша. Всичко стана толкова бързо. Чак ме е страх. Непрекъснато имам чувството, че изведнъж този чудесен сън ще свърши. Не е ли така и при теб?

— Разбира се, че не. Зная, че това, което се случи между нас, е реалност, а не някакъв сън — Алек нежно обгърна раменете й, а дланите му се спуснаха надолу — сякаш уж случайно докоснаха гърдите й и тя изтръпна.

— Алек... — Клер се опита да се освободи от прегръдката му, но безуспешно. Без да я пуска, той заобиколи креслото и коленичи пред нея на пода. Пръстите му погалиха бедрата й.

— Не трябва ли да погледнеш яденето? — гласът й трепереше.

— Няма нужда, то се пече на бавен огън — Алек се усмихна. — А онова, което искам сега, е да усетя малко от твоя огън — ръцете му се мушнаха под пуловера и замилваха гърдите й. — Искам те, Клер... — простена дрезгаво.

Клер дишаше учестено.

— Да... — прошепна тя. — Да, Алек...

Без усилие той я вдигна на ръце, отнесе я в леглото и нежно я положи върху възглавниците. После съблече пуловера, свали и останалата част от дрехите ѝ. Тя почувствува ръцете му върху кожата си, които сякаш искаха да помилват и опознаят всяка частица от тялото ѝ. Обхвана я неизразим копнеж, диво, изгарящо желание. Алек се отдръпна от нея и се съблече. След това отново я взе в ръцете си.

— Наистина може да ми се завижда — засмя се той тихо. — Обичам и съм обичан.

— Да, Алек, да — Клер още по-силно се притисна към него. — Моля те, ела... сега.

— Само ако наистина го искаш...

— О, Алек, не ме мъчи. Искам те!

— Клер!... — той проникна в нея. — Остани при мен — завинаги!

— О, Алек, това е изнудване! — едва изговаряше думите.

— Зная — той палаво се усмихна. — Моля те, обеща ми, че ще останеш при мен. Обичам те. Никога досега не съм обичал така жена. Съвсем полудях по тебе, Клер. Твой съм, сега и завинаги. И имам нужда от тебе.

Клер можеше само да кимне.

— Ще направя всичко каквото искаш, Алек — мисълта, че едва ли някога ще изпита подобно щастие в ръцете на друг мъж, прониза съзнанието ѝ. Затвори очи и тихо извика, когато заедно стигнаха до върха.

— Добре ли си? — Алек махна мокрите кичури от челото ѝ.

— Да, чудесно — Клер нежно се сгуши до него и се загледа унесено в пламтящия огън.

— Защо тогава изглеждаш така тъжна?

— Защото... — тя си пое дълбоко въздух, преди да продължи. — Защото през цялото време се опитвах да си внуша и да се самоубедея, че не те обичам.

— Защо искаше това?

— Ние двамата сме твърде различни, Алек. Животът ни преминава в два свята, между които няма почти нищо общо. Разбираш ли какво имам предвид?

Той поклати глава.

— Не, ни чеемисим. Аз виждам и чувствавам, и усещам, че си принадлежим. И никой, и нищо не би могло да ни раздели, ако не го искаме.

Клер се усмихна развеселена:

— Би трябвало да разкажеш това на баща ми и на сътрудниците от неговия щаб.

— Никога досега не си ми споменавала за работата си — Алек я погледна сериозно.

— Така е — Клер се колебаеше. — Занимавам се с политика. Поне до преди една седмица. Но искам да изляза от този бизнес.

— Великолепно! Какво съвпадение. Веднага бих ти предложил нова работа — той погали голото ѝ рамо с върховете на пръстите си. — Имаш чудесни способности. Едва ли ще е най-високо заплетена, но ще ти достави голямо удоволствие.

Клер недоверчиво сви вежди.

— И що за странна работа е това?

— Тази, с която така съвършено се занимаваш в момента.

Тя скочи ядосано и посегна към пуловера си.

— Ако си въобразяваш, че ще ти позволя да ме издържаш, наистина не си наясно.

— Не се горещи толкова — Алек отново я привлече в ръцете си, смеейки се. — Беше само шега. Освен това е чисто разсипничество да прахосваш огъня си за гневни изблици. Знам нещо много по-добро...

IX

— Противно на всичките си принципи, реших да ти предоставя хижата за още една седмица — Алек се протегна на възглавниците.

— Все още стават чудеса — Клер го целуна. — Благодаря — отметна одеялото и стана.

— Правя го от егоистични подбуди — с едно движение Алек притисна топлото от съня ѝ тяло към своето.

— Алек! Искам да стана. Не е честно — тя едва си пое въздух.

— И така да е — устните му се спуснаха към гърдите ѝ и тя простена от желание. — Но както знаеш, на любов и на война всичко е позволено — притисна я под себе си и целуна ухото ѝ. — Какво ще кажеш, ако посрещнем по подобаващ начин идващия ден?

— Почакай, храбри боецо. Някой път и аз ще те издебна в минута на слабост и ще обърна копието.

— Нима още не си разбрала, че съвсем не съм чак толкова силен. Имам много слабости и една от тях си ти, скъпа. Изцяло съм твой и сляпо ти се подчинявам.

— Е, е, не преувеличаваш ли малко? — Клер го отблъсна и скочи от леглото. — Все пак трябваше да проявя доста упоритост, за да те накарам да ме пуснеш — отиде в кухненската ниша и сложи водата. После се върна и се мушна под завивката при Алек. — Или може би не?

— Хм... — изръмжа той и се ухили. Но изведнъж върху лицето му се появи сянка. — О, боже, Клер, какво ще правя, ако ме напуснеш? Как ще живея по-нататък?

Тя не смееше да го погледне в очите.

— Би могъл понякога да ми идваш на гости в Чикаго.

— Клер, не искаш ли да останеш тук? Естествено не тук в хижата, а в къщата ми. Искам да кажа...

— Алек, моля те! Дай ми малко време. Трябва спокойно да обмисля всичко — стисна устни и вдигна глава. — Имаме още цяла седмица. Седем дълги дни, през които могат да се случат много неща.

— Седем дни, в които трябва да изпробвам при тебе своето изкуство да убеждавам?

— Може би — Клер стана, наля чая и занесе подноса до леглото.

Изпиха чая в мълчание. Алек остави чашата си и въздъхна.

— Колкото и да ми се иска през целия ден да не се отделям от тебе, дългът ме зове — той стана.

— Ще се върнеш ли? — Клер го погледна въпросително.

— Що за въпрос — приближи се до нея и я целуна. — Довиждане, ни чеемисим, пази се, докато се върна.

Денят се влачеше безкрайно бавно. Или поне на Клер ѝ се струваше така. Опита се да се разсее с разходки, но непрекъснато се улавяше, че стои някъде наскред пътя, потънала в мисли.

Така преминаха преди обяда, след обяда и накрая дори вечерта. Алек го нямаше. Клер седеше неспокойно пред камината и чакаше. Часовете минаваха. Напрегнато се вслушваше във всеки шум. Защо Алек я остави сама. Дали не се бе случило нещо? Зъзнеца и разочарована, най-сетне тя си легна. Но не успя да заспи. Обръщаше се неспокойно от едната страна на другата. Сутринта стана уморена и съсипана и се загледа през прозореца в разкошния изгрев на слънцето. Потрепери от студ. Циганското лято, изглежда, окончателно бе свършило. Погледна към небето. Приближаващите тъмни облаци не обещаваха нищо добро.

Отново се замисли за Алек. Защо не се бе обаждал от вчера? Обхвана я тягостно чувство, когато посегна към микрофона на радиостанцията. Натисна копчето.

— „Чайка“ вика „Сокол“. „Чайка“ вика „Сокол“.

Никакъв отговор.

— „Чайка“ вика „Сокол“. Моля, обадете се!

Най-сетне червената лампичка светна. Нещо пропука в апарата.

— Тук е Брета Коул. Вие ли сте, госпожо Хамилтън?

— Да... — гърлото на Клер изведнъж пресъхна и тягостното усещане се засили.

— Имате ли някакви проблеми, госпожо Хамилтън?

— Не, особено никакви. Но бях обещала на господин Макинтайър да се обаждам на определени интервали — Клер направи

пауза. — Той там ли е?

— Не. Трябва да ви разочаровам. Заедно с баща ми отидоха да изберат място за новата ни къща.

Пред очите на Клер падна мъгла.

— За новата ви къща? — изрече тя с усилие.

— Да, татко иска да ни я подари за сватбата.

Мислите на Клер се блъскаха една в друга.

— Предайте, моля ви, на господин Макинтайър, че при мен всичко е наред — каза Клер глухо.

— Разбира се, госпожо Хамилтън. Желая ви приятен ден.

— Благодаря — с треперещи пръсти тя изключи апарата.

После се надигна и с вдървени крачки се приближи до канапето. Отпусна се върху износената тапицерия. Риданията я разтърсиха и скри лице в ръцете си.

Бе вече тъмно, когато някой силно зачука по вратата. Клер замаяно се надигна от канапето.

— Кой е?

— Отвори, Клер!

„Алек!“ Клер стисна устни и се изправи.

— Един момент — тя грижливо приглади косите си и най-после отвори.

Алек стоеше на прага и я гледаше така, сякаш я виждаше за първи път. Лицето му бе сериозно и някак отсъстващо. Клер го погледна озадачено. Какво значеше това? Не той трябваше да ѝ се сърди, а точно обратното.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, госпожице Кендъл — имаше нещо режещо в гласа му.

Бутна я настрана и затръшна вратата зад себе си. После измъкна от джоба на якето си един брой на „Торонто глоуб енд мейл“.

— Бе много вълнуващо изведнъж да узная, че съм те отвлякъл. „Единствената дъщеря на губернатора на Илинойс във властта на безсъвестен прелъстител“. Пише го черно на бяло — той гневно смачка вестника.

— Отвлечане? — Клер прочете едрите букви на заглавието с невярващи очи.

— А може би искаш да кажеш, че не си ти онази Клер Кендъл, за която става дума тук? — посочи ѝ снимката, където тя бе с баща си и с

Чарлс. — Тази дама сигурно е твоя двойничка, нали? — продължи Алек саркастично. — Приликата е смайваща, не мислиш ли?

— Това е чудовищно недоразумение — Клер беше пребледняла.

— Недоразумение, значи? За толкова глупав ли ме смяташ? Да не започнеш наистина да ме убеждаваш, че не си дъщерята на Джек Кендъл, губернатора на Илиноис?

Гневните думи на Алек отекваха като гръмотевици в ушите ѝ. Неволно сви глава.

— Не, няма. Аз съм Клер Кендъл, дъщерята на губернатора — призна тя тихо. — Но не проумявам защо си мислят, че съм отвлечена — Клер гледаше намръщено снимката на първа страница. — Мога да се обзаложа, че това е поредният рекламен трик на Чарлс — ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Чарлс? — Алек я погледна мрачно. — Вече го спомена веднъж. Кой, по дяволите, е този тип? И каква роля играе в живота ти?

— Чарлс е дясната ръка на баща ми. И от месеци настоявала се оженим. Смята, че ще бъдем идеална двойка. Естествено, от гледна точка на бъдещата му кариера.

— Започвам да разбирам — Алек се разхождаше из помещението с едри крачки. Изведнъж спря. — А какво мислиш ти за това, Клер? Ще се омъжиш ли за него? Обичаш ли го, Клер?

Тя вдигна глава и срещна погледа му. Сърцето ѝ се сви, когато видя отчаянието, страха и болката в очите му.

— Не, не обичам Чарлс — изрече с усилие. — Никога не съм го обичала. Той е само мой стар приятел — никога не е бил и няма да бъде нещо друго. Искам да кажа, че беше мой приятел до момента, когато подхвърли на жълтата преса новината за нашия измислен годеж.

— Затова ли избяга тук, в пустошта? От Чарлс ли бягаше?

— Да. От Чарлс и от баща ми. Омръзнало ми бе те да определят живота ми.

— Но защо се наричаш Хамилтън?

— Защото не исках да ме безпокоят, докато обмислям бъдещето си — нито Чарлс, нито нахалните репортери, които ме преследват на всяка крачка.

— И защо не ми каза истината? Да не би да си се страхувала, че моментално ще издам тайната на медиите?

— Не, Алек, но... — тя нервно мачкаше вестника в ръцете си. — Не можех да предположа... Затова ли не дойде вчера? Защото си бил ядосан?

— Ядосан далеч не е точната дума — той нервно отметна косите от челото си. — Бях бесен! Чувствувах се предаден и измамен.

— Алек, наистина съжалявам. Прости ми, моля те.

Той кимна.

— Но веднага трябва да се обадиш къщи, за да не ме подозират повече, че съм те отвлякъл.

— И все пак има нещо вярно в тази история. Ти наистина открадна сърцето ми.

Алек дълго я гледа. После я взе в ръцете си.

— Трябва ли да поискам откуп, за да си го върнеш?

— О, не, не съм съгласна — Клер обви ръце около врата му. — Прости ми малката измама.

— Хм, ще си помисля по този въпрос — каза той с привидна сериозност. После се ухили и я целуна по носа. — Страхувам се, че се държах доста смешно — призна ѝ.

— Любовта и разумът се съчетават твърде трудно.

— На кого го казваш? — Клер се надигна на пръсти и целуна устните му. — А сега трябва да изпълня дълга си на добра дъщеря и да освободя баща си от ужасните му грижи.

— Така е добре.

Клер взе якето си от закачалката и изведнъж се сети за разговора си с Брета.

— Между другото, намери ли хубаво място за новата си къща? — запита тя колкото се можеше по-небрежно.

— За новата ми къща? — Алек я погледна недоумяващо.

— Когато преди малко се опитах да се свържа с тебе, обади се Брета и ми каза, че заедно с баща ѝ избираш място за новото ви жилище. Един щедър сватбен подарък.

Алек изпъшка, хвана Клер за раменете и я обърна към себе си.

— Скъпа, мисля, че объркваш нещата или пък Брета просто те е излъгала. Господин Коул иска да си построи къща — само това е вярно от цялата история. За него и за жена му.

Клер се изчерви. Защо бе така ужасно ревнива? Алек я обичаше. Всеки поглед, всяка дума, всеки жест доказваха дълбоката му

привързаност.

— Мисля, че сега сме квит. Може би вече е време да се опитаме да не се съмняваме един в друг.

Алек мълчаливо я притисна към себе си.

Х

— Идва буря — Алек затвори вратата на къщата. — Ще предам прогнозата за времето, докато ти се обадиш в Щатите — той поведе Клер по стълбата към първия етаж. — Ела да ти покажа телефона. От кабинета ще се свържа с метеорологичната станция.

Клер кимна и го последва в спалнята.

— Апаратът е там, до леглото.

— Благодаря — тя седна на ръба и погледна нерешително Алек. — Мисля, че искаше да се обадиш в метеорологичната служба — рече тя и заизбира номера.

— Има време. Сега тук при тебе ми харесва повече — облегна се на рамката на вратата, като я гледаше усмихнато. — Много добре изглеждаш на леглото ми.

Клер неволно сви вежди. Как би могла при това положение да проведе сериозен разговор с баща си или с Чарлс? Не би могла да каже и едно смислено изречение, щом Алек я гледаше така.

— Изборно бюро Кендъл. Добър ден — обади се някакъв глас в този момент.

Клер трепна неволно. Пръстите ѝ стиснаха слушалката така силно, че кокалчетата им побеляха.

— Чарлс?

— Чарлс Виет е на телефона. С кого разговарям?

— Чарлс? Какво означава това? Аз съм Клер. Защо, по дяволите, си изтресъл на медиите тази глупост с отвличането? Никой не ме е отвличал. Нито някой ме е мъчил или изнасилвал, нито пък ми се е случило нещо лошо. И ти го знаеш много добре — чувствуваше, че погледът на Алек все още бе насочен към нея. Нервно навлажни устните си с език. — Просто се усамотих за няколко дни. По своя воля и съвсем доброволно. Чуваш ли, Чарлс?

— И къде си сега?

— В Северно Онтарио — прехапа устни. Как се изпусна, за бога! Чарлс не трябваше да знае къде се намира.

— Чуй ме сега! Нямам нищо общо с онова, което пишат скандалните вестничета. Един репортер е открил твоето бягство, опитвайки се да узнае защо от известно време не се появяваш на официални места. Единственото нещо, което му казах, бе, че не знам нищо по този въпрос.

— И нищо друго? — гласът на Клер бе изпълнен с недоверие. — Е, и съвсем на шега добавих, че някой може да те е отвлякъл, но ние скоро ще те освободим.

— Разбирам — тя с усилие се владееше.

— Ти познаваш този род журналисти — побърза да добави Чарлс. — Знаеш как умеят да извъртат нещата. Наистина, Клер, нямам вина за това идиотско съобщение. Повярвай, че също бях ужасен, когато видях заглавието.

— Нима? Просто се просълзих, мой скъпи, несправедливо подозирани Чарлс. И сигурна съм, нямаш вина и затова, че преди една седмица щях да получа удар, когато доста хора поискаха от мен да потвърдя новината за нашия годеж.

— Е, не се вълнувай чак толкова. След като непрекъснато ни виждат заедно, няма начин да избегнем подобни слухове. В края на краищата, е само въпрос на време да го обявим официално. Заради един малък мой намек...

— Трябва да те разочаровам, скъпи. Нямам никакво намерение да участвувам в играта ти. Отказвам се. А за женитбата можеш да забравиш.

— Но баща ти...

— Остави баща ми на мира. Той няма какво право да ти обещава неща, които засягат лично мен. Не би могъл да ме принуди да се омъжа за тебе. Не живеем в средновековието, Чарлс, дявол да го вземе.

— Но, Клер! Ние с тебе сме хубава двойка, не можеш да отречеш. Освен това сме и един чудесен екип. Убеден съм, че заедно с теб ме очаква блестяща политическа кариера.

Клер си пое дълбоко въздух.

— Мисля, че не ме разбираш, Чарлс. Цялата шумотевица около баща ми ми е дошла до гуша. Политиката и всичко свързано с нея вече не ме интересува. И ми е съвършено безразлично дали ти предстои блестяща политическа кариера или не.

— Но, Клер! Какво е станало с тебе? Какво се опитваш да си внушиш? Политиката е твърде много в кръвта ти, за да приключиш така неочаквано с нея. Ще видиш, че няма да мине дълго време, и всичко, което си оставила в Чикаго, ще започне да ти липсва.

— Чарлс! — в гласа ѝ имаше заплашителна нотка. — Съвсем сериозно ти заявявам, че приключих с тези неща. След кампанията си вземам шапката. Тази вечна лудница ме поболява. Искан най-сетне да водя живот по свой вкус. Омръзна ми да играя по свирката на другите.

— И как си го представяш този живот по твой вкус? Да не би да искаш да се омъжиш за някой скучен провинциалист и да живееш в пълна къща с дечурлига в някое запуснато предградие? — запита Чарлс с неприкрита подигравка.

Клер пламна от гняв и понечи да му отвърне хапливо, но после реши нещо друго.

— Защо не? — отвърна тя равнодушно. — Теб какво те засяга. Не носиш никаква отговорност за бъдещото ми благополучие, Чарлс.

Известно време той мълча.

— Кога мислиш да се върнеш от своя горски излет? — Чарлс се изкашля. — И къде точно се намираш?

— Още известно време ще продължа излета си, както се изразяваш. Луиз знае къде може да ме намери в случай на нужда. А между другото, вдигни веднага телефона и отречи глупавата история с отвличането. Разкажи на всички, които се интересуват, че съм здрава и се чувствавам чудесно. Всичко ще бъде наред, нали?

В продължение на няколко минути не се чуваше нищо друго, освен пукота на линията. Най-сетне Чарлс се обади отново:

— Ще поздравя баща ти от тебе. Скоро ще се видим — затвори телефона, без да дочака отговор.

Клер бавно остави слушалката и се извърна. Стаята бе празна. По време на разговора Алек неусетно се бе измъкнал.

Объркана, изтича в коридора. На най-горното стъпало се спря. Огледа се на всички страни. На долния етаж една врата бе полуотворена. Бързо се спусна по стълбите. Долу забави крачка. Зад откритата врата се чуваше тих разговор. Позна гласа на Алек. С кого ли говореше? Може би имаше гости? Някоя дама? Сърцето ѝ се разтуптя. Почука силно и отвори вратата.

Алек седеше на пода и милваше гладката копринена козина на един катранено чер котарак.

Клер го погледна смутено. „Непременно трябва да се преборя с тази детинска ревност“ — рече си тя. Бе толкова глупаво да се държи така. Тя горещо се надяваше Алек да не разбере какво става с нея.

— Свърши ли? — той вдигна поглед.

Клер кимна.

— Мога ли да ти представя мистър Дейви? — взе животното на ръце и се надигна. — Дейви, това е Клер.

Котаракът измяука тихо и започна да ближе лапите си.

— Ти си хубавец, Дейви — Клер се приближи и го помилва по главата.

— Успя ли да убедиш твоите хора, че не си отвлечена? — Алек пусна животното на пода.

Клер махна с ръка.

— Изобщо нямаше нужда да убеждавам Чарлс. Нито секунда не е вярвал, че има нещо вярно в тази глупава история. Целият театър е бил един пореден трик, за да се привлече вниманието на медиите към името Кендъл.

— Този Чарлс, изглежда, наистина е доста обигран.

— Обигран? Хм. Може и така да се каже. Във всеки случай, знае какво иска и няма никакви скрупули, когато трябва да го постигне.

— И постига ли целите си? При теб, искам да кажа.

Клер замислено поклати глава:

— Не, Алек. Разделът Чарлс за мен е приключен. Окончателно. Не искам да имам нищо общо вече с политиката и с цялата тази лудница — за миг затвори очи. — Всичко, за което наистина копнея, е да имам мой собствен живот. Достатъчно дълго стоях в сянката на баща си и пред очите на публиката.

— Сигурна ли си наистина, че въодушевлението ти от обикновения живот няма бързо да избледнее, че няма да ти липсват динамиката и разнообразието, че няма да скучаеш до смърт?

— Абсолютно съм сигурна.

Котаракът погледна към Клер и измяука, сякаш в потвърждение на думите ѝ.

— Изглежда Дейви ме харесва.

— Не само той, ни чеемисим — Алек я привлече към себе си. — Моля те, скъпа, не вземай прибързани решения. Но искам да знаеш, че те обичам. Ти си жената, която съм търсил цял живот. Искам завинаги да останеш при мен — като моя жена. Обещавам да те направя щастлива — ръката му нежно погали бузата ѝ.

Погледите им се срещнаха и Клер усети как кръвта пулсира във вените ѝ.

— Алек, аз... — замълча, когато изведнъж осъзна значението на думите му.

Той току-що ѝ бе направил предложение! Всичко бе станало толкова бързо, прекалено бързо! „Да се ожениш и да прекараш живота си с един мъж и с куп шумни дечурлига в някое предградие.“ Подигравателните думи на Чарлс още кънтяха в ушите ѝ. Мислите ѝ трескаво се гонеха. Щеше ли наистина да се получи между Алек и нея?

— Обичаш ли ме, Клер? — чу гласа му.

— Да, Алек, обичам те. Но ние... ние сме толкова различни — нейният бе дрезгав. — Може би някой ден еротичното напрежение между нас вече няма да съществува. И тогава? Няма ли ужасно да се изнервим един друг? Няма ли да започнем да си досаждаме?

— Наистина ли вярваш в това, което говориш? — Алек търсеше погледа ѝ. — Вече дори не мога да си представя живота без теб. Имам нужда от тебе. И то много!

Клер преглътна. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Разделят ни светове, Алек — отчаяно поклати глава. — Защо не искаш да го разбереш?

— Не, ти не искаш да разбереш, Клер. Нищо не може да ни раздели. Обичаме се и единствено това има значение. Никой и нищо не може да ни попречи. Родени сме един за друг, ни чеемисим.

— О, Алек! — Клер се облегна на гърдите му, разтърсвана от ридания.

— Вратата беше отворена и помислих... — Брета Коул млъкна, когато видя Алек и Клер прегърнати в средата на стаята. При звука на гласа ѝ те видимо се стреснаха.

— Извинявай, Алек. Не знаех... не знаех, че имаш гости... — добави тя сковано.

Алек отначало погледна Клер, а след това Брета.

— Брета, скъпа, ти първа можеш да ни честитиш.

Очите ѝ широко се разтвориха.

— Какво да ви честитя? — попита потиснато.

— Отново ще се ожения. Клер и аз...

Брета рязко се извърна и избяга от стаята. Със затаен дъх Клер се вслушваше в отдалечаващите се бързи удари на токчетата ѝ. Външната врата се затвори с оглушителен трясък.

Клер трепна.

— Защо направи това, Алек? Защо ти също се опитваш да определяш живота ми? Защо каза на Брета, че ще се женим, без да дочакаш отговора на предложението си?

— Но, скъпа, нали все пак бяхме решили. Аз... — замълча, когато усети, че тя се вцепени в ръцете му. Пусна я и я погледна объркано.

Клер въздъхна.

— Не трябва ли вече да се връщаме? — запита тя равнодушно.

Алек поклати глава.

— Според предвижданията на метеорологичната служба приближава буря. Опасно е да летим сега. А и хижите не са пригодени за зимни условия. Гореще ще стане студено.

— Няма значение. Аз съм екипирана добре. Наела съм хижата до края на седмицата и ще издържа.

— Какво значи това, Клер? Съжалявам, ако съм те ядосал.

— Съжаляваш значи? — тя трепереше от гняв. — Освен това ме и обичаш? Защо тогава, по дяволите, решаващ също като Чарлс и се опитваш да ме принуждаваш? Защо разправяш на другите, че ще се женим, преди нещата помежду ни да са се изяснили?

Алек смаяно мълчеше и когато видя измъчения израз в очите му, Клер почувствува, че гневът ѝ бързо се изпарява.

— Моля те, върни ме обратно. После, ако искаш, остани при мен и ще обсъдим всичко на спокойствие.

Той кимна мълчаливо и излезе от стаята. Клер затвори очи. Защо трябваше да реагира така остро? Защо сравняваше Алек с Чарлс? Нямахше да постигне нищо по този начин, освен да го изгуби. Би ли могла да го понесе? Наистина не знаеше.

Единственото, което разбираше, бе, че трябва да си изясни какво точно иска. И че дължи отговор на Алек.

XI

Скоро след старта забелязаха приближаващата се буря. Внезапни ветрове разтърсиха „Чесна“ и Алек трябваше изцяло да се концентрира върху управлението, за да удържи курса. Клер гледаше навън, потънала в мислите си. Воят на бурята и шумът на моторите правеха невъзможен всякакъв разговор и тя някак си се чувствуваше облекчена от това. Една малка отсрочка, преди да отговори на Алек, дали ще се омъжи за него.

Самолетът се приземи на обичайното място, близо до реката.

— Отивай веднага в хижата! — нареди й Алек, без дори да я погледне.

Клер вдигна очи към небето, където се събираха тъмни, оловносиви облаци.

— А ти? Какво ще правиш ти?

Вятърът разроши косата му и тя се разстла върху лицето му. Алек нервно я отметна назад.

— Ще видя дали няма да намеря някой заек, за да обогатим нашите запаси.

Клер кимна:

— Ще запаля огън.

За първи път след избухването й Алек се усмихна отново.

— Добра идея. Е, до скоро.

— До скоро, Алек — тя се обърна и пое към хижата.

— Клер?

— Да? — Клер извърна глава.

— Обичам те!

Въпреки студа изведнъж й стана горещо.

— И аз те обичам, Алек!

Вятърът свиреше и виеше около къщата, когато след един час Алек отвори вратата и съблече якето си.

— Ама че време. Съвсем измръзнах. Един горещ чай сега ще е най-доброто, за да сгрея вкочанясалите си крайници.

Докато Клер слагаше водата, той застана зад нея и я взе в прегръдките си.

— Скъпа — прошепна ѝ. — Разбрах защо се ядоса толкова. Трябваше да почакам отговора ти, преди да съобщя на Брета, че ще се женим. Прощаваш ли ми?

Клер кимна. Алек леко целуна косите ѝ.

— Но има още нещо. Няма ли да ми кажеш какво те убеждаваше Чарлс по телефона?

— Нищо не ме е убеждавал.

— Нищо? — Алек я обърна към себе си и изпитателно я погледна в очите. — И това „нищо“ толкова те ядоса и обърка?

Клер, втренчена пред себе си, мълчеше.

— Моля те, Клер — Алек я гледаше настойчиво. — Има нещо, което те потиска. Защо не поговорим?

Тя се колебаеше.

— Чарлс смята, че ако се оттегля от политиката, винаги нещо ще ми липсва.

— И ти мислиш, че наистина е така?

Клер не отговори и избегна погледа му.

— Погледни ме, мила. Ако имаш нужда от още време, за да обмислиш всичко, просто ми кажи.

Тя уморено се усмихна.

— Обичам те, Клер. Всичко, което искам, е да бъдем заедно. И щом не можеш да свикнеш с нашия начин на живот тук, ще си вдигна багажа и ще се върнем в града.

Клер го погледна смаяно.

— Но нали се ужасяваше от шума и динамиката на градовете.

— Заради теб, съкровище, бих могъл да свикна и с по-неприятни неща.

Заля я вълна от нежност.

— Ах, Алек... просто не зная какво да реша.

— Тогава остави ме да ти помогна малко — наведе се и я целуна. Когато се отдръпна, на устните му имаше немирна усмивка. — Ще те целувам, докато престанеш да виждаш и да чуваш, ни чеемисим. Ще те любя, докато разбереш къде е истинското ти място. Ще те милвам, ще те галя и ще те възбудям, докато почувстваш, че полудяваш. И ако след всичко това все още имаш сили да си тръгнеш от мен, споменът за

часовете, в които сме били заедно, безпощадно ще те измъчва. Ще те прикове към мен като верига. И ще минеш през хиляди мъки, за да се върнеш отново в ръцете ми.

— Колко жестоко — Клер се усмихна и отметна глава. — Не се ли надценяваш малко? Наистина ли се смяташ за толкова неотразим, че никой друг мъж да не може да те засенчи?

— Не ме предизвиквай, малко зверче? Предупреждавам те! — Алек я привлече към себе си и започна да я милва. Влудяващо бавно ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ, докато устните му покриваха шията ѝ с леки целувки.

— Престани, Алек — едва изрече тя, останала без дъх, като напразно се опитваше да се освободи от ръцете му.

— Защо се опитваш да се съпротивляваш? Отпусни се и не мисли за нищо — пръстите му внимателно замилваха гърдите ѝ.

Клер тихо простена. Неволно обви ръце около врата му и се притисна към него.

Алек рязко си пое дъх.

— Внимавай... — промълви той. — Ако продължаваш така, ще се озовеш в леглото, преди водата дори да е завряла.

— А ти не искаш ли да се озова там?

— Момент, млада госпожо! Не бързайте толкова! Хубавите неща стават бавно. А моите усилия имат една определена цел. Искам да те разпаля така, че да почувствуваш как гориш цялата. Искам да събудя желанието ти дотам, че да се извиваш в ръцете ми и да ме молиш да те любя. И едва тогава ще разбереш, че само любовта може да ти даде онова, което търсиш.

— Знаеш ли, че използваваш нечестни средства, за да повлияеш на решението ми?

— В любовта всичко е позволено, скъпа, вече ти го казах — вдигна пуловера и започна да целува гърдите ѝ. Дори само от дъха му върху голата ѝ кожа я разтърсваха необуздани тръпки.

— Алек... трябва да поговорим — изговори с усилие Клер.

— После — докосванията му пареха като жарава.

Пулсът ѝ се ускори.

— Да, после... — прошепна. — После, Алек...

Изведнъж той енергично я отблъсна от себе си.

— Какво правиш? — тя го гледаше смаяно. Страните ѝ пламтяха, треска изгаряше цялото ѝ тяло и едва успяваше да си поеме въздух.

— Ще подсиля огъня — Алек се ухили.

Привидно ядосана, Клер сви вежди.

— Почакай! — изрече заплашително. — Ще ти го върна — свали чайника от огъня и видя в очите му издайническо пламъче.

Алек я гледаше въпросително.

— А сега?

Клер се притисна до него.

— Сега ще видиш...

XII

— Грее слънце — Клер дръпна настрана тежките завеси и погледна навън. — И не се вижда нито една снежинка. Като че ли лошото време и този път ни заобиколи.

Алек застана до нея.

— С чиста съвест можех да те оставя сама тук през нощта. Ако предполагаш...

— Лицемер — тя се облегна на рамото му. — Да не искаш да кажеш, че си останал само заради лошото време.

— Че за какво друго? Да не би заради тебе? — когато Клер се опита да го сръчка в ребрата, той умело избегна лактите ѝ. Смеейки се, взе якето си от закачалката. — Ще отида да погледна самолета. Представата да презимувам тук с теб е доста примамлива, но кой знае, може някой ден да променя мнението си. И ако ми стане скучно с теб тук, ще е добре да знам, че самолетът е окей.

Още преди Клер да успее да хвърли една възглавница по него, вратата се захлопна.

Усмивайки се, тя започна да разтребва хижата.

Неочаквано на вратата се почука. Клер се спря като закована.

— Алек? — попита тя несигурно.

Никой не отговори. За момент се поколеба, после решително взе пушката и със замах отвори. Очите ѝ се разшириха.

— Чарлс?

— Здравей, Клер. Ще стреляш ли по мен, или мога да вляза.

Тя мълчаливо му стори път.

— Какво правиш тук? — в гласа ѝ имаше враждебност.

Чарлс огледа помещението.

— О, боже, Клер! Откога обитаваш тази барака? — неодобрително сбърчи нос.

— От доста време — Клер остави пушката до стената и се втренчи в него. С изискания си костюм той изглеждаше доста не на място в тази обстановка. Иронична усмивка се появи на устните ѝ.

— И колко плащаш за тази дупка? Сигурно въпросният тип те е оскубал като коледна гъска.

Клер почувствува, че я обзема ярост.

— За какво си харча парите, си е чисто моя работа — отвърна тя грубо. — Как разбра къде съм?

— Знаеш колко е разсеяна Луиз. Записва си всичко. Нямахте нужда да търся дълго — Чарлс потръпна. — Ама че е студено тук, дявол да го вземе. Как изобщо издържаш? — застана пред камината и започна да разтрива ръцете си.

— Студът не ми пречи.

Чарлс се направи, че не е чул.

— Сватбеното ни пътешествие ще бъде някъде по на юг, това поне е ясно — отпусна се на канапето и присви лице, когато пружините му изскърцаха.

Къде се бавеше Алек? Клер хвърли поглед към прозореца.

— Да не би да очакваш и други гости в това забравено от бога място? — Чарлс я наблюдаваше дебнещо.

— Да — отвърна тя кратко и сложи още няколко цепеници в камината. — Как дойде до тук?

— Виж какво, Клер. Мисля, че преди да отговоря на въпросите ти, би могла да ми обясниш някои неща. Освен това, едно силно кафе би ми дошло много добре. Или тук, на края на света, не е позволен такъв лукс?

Със стиснати зъби Клер сложи водата. Как не беше забелязала досега колко ужасно арогантно и самодоволно се държи Чарлс. Потръпна при мисълта, че веднъж бе позволила на този човек да я целува.

„Само да запазя спокойствие — повтаряше си тя. — Да не му позволя да ме въвлече в някаква сцена.“ Щеше да се нуждае от цялото си самообладание и воля, за да обясни недвусмислено на Чарлс своята гледна точка. Отново погледна през прозореца. Дано Алек се върнеше по-бързо.

— Със самолет ли дойде?

— Да. С един човек на име Кампбел. Не е лош тип. И доста оправен. Измъкна ми цяла купчина долари за услугите си.

Клер сви рамене.

— Никой не те е молил да идваш.

— Момичето в бюрото на Макинтайър изглеждаше много ентузиазизирано от идеята да те посети.

— Така ли?

— Да — Чарлс се засмя. — Изглеждаше много облекчена, когато разбра кой съм и защо съм бил целия този път от Чикаго до планините.

— И защо, наистина? Ще ми кажеш ли и на мене като на приятел?

— Естествено, за да те върна вкъщи.

— И защо мислиш, че ще се съглася?

— Защото там имаме нужда от тебе.

Клер пребледня.

— Господи, да не се е случило нещо с татко? Добре ли е той?

— Джек? О, не се безпокой, чувствава се чудесно. Но е на същото мнение като мен, що се отнася до престоя ти тук. А ако знаеше за този мелез...

— Ако знаеше какво? — попита Клер мило. — Какво искаш да кажеш?

— Не се прави на невинно агънце, Клер. Този индианец е известен плейбой. Дори врабчетата го разказват от покривите. Сваляч е от най-долна проба.

— Кой твърди това? Брета? Или Кампбел?

— Има ли значение? Но ако непременно искаш да узнаеш, и двамата го потвърдиха, независимо един от друг. Освен това минах през града, за да събера някои сведения. Без усилие открих няколко дами, които не ми разказаха хубави неща за него. Бъди разумна, Клер. Този Алек е същият като Джери. Защо искаш още веднъж да направиш същата грешка?

— Млъкни! Не желая да слушам всичко това! — нахвърли се тя върху Чарлс.

— Защо не? — гледаше я подозрително с присвити очи. — Да не би вече да си налапала въдицата?

Клер му хвърли унищожителен поглед.

— Между другото — смени той темата, тъй като тя упорито мълчеше, — досега не ми остана време да опровергая историята с отвличането и да разясня на пресата как стоят нещата. Предлагам, когато се върнеш, сама да направиш това. Във всички случаи съобщението ще бъде на първа страница.

— Няма да се върна с теб, Чарлс — Клер сви юмруци.

— О, боже, Клер! Какво значи това? Никога не си се държала така. Пресата, радиото, телевизията — не може да си позволим да изпуснем случая. Още повече, заради едно глупаво твое настроение.

— Млъкни най-сетне, Чарлс! Всичко това вече не ме интересува. Омръзна ми да играя по свирката на татко. Оставам тук и край!

— Изобщо не мога да разбера подобно нещо. Този Макинтайър, изглежда, наистина е много опасен. Съвсем ти е взел ума.

— Остави Алек на мира! Той изобщо не е повлиял върху решението ми. Бях решила да заживея свой собствен живот още когато напусках Чикаго. И понеже заговорихме по този въпрос, знай, че не може и дума да става да се оженим. Нито сега, нито в бъдеще!

Чарлс сви вежди.

— Да не би сериозно да твърдиш, че индианецът ти подхожда повече, отколкото аз? Хайде, бъди разумна и събери нещата си.

— По дяволите, Чарлс! — Клер трепереше от гняв. — За последен път ти казвам: Няма да дойда с тебе!

— Къде няма да отидеш с него? — чу тя гласа на Алек от вратата.

Чарлс стана и го изгледа враждебно.

— Значи вие сте Алек Макинтайър — изрече той през зъби.

— А вие сте човекът, когото е докарал Кампбел, т.е. Чарлс Виет.

— Да, аз съм. Дойдох, за да прибера годеницата си вкъщи. И не се опитвайте да ми попречите.

Пламнала, Клер пристъпи напред.

— Колко пъти трябва да ти повторя? Нито ще се ожения за тебе, нито ще се върна обратно.

Чарлс се усмихна снизходително.

— Клер, нашата сватба е нещо вече решено. И двамата знаем, че тази връзка е разумна и полезна. Защо се противиш като упорито дете? Хайде, събирай си нещата и да тръгваме!

— Чарлс, ти...

— Той е прав, Клер, и ти го знаеш. Ти си рожба на големия град. И мястото ти е там — с него — прекъсна я Алек.

Тя се извърна и го погледна изумено. Какво бе казал Алек? Нима само допреди няколко минути не се бе опитвал с всички възможни средства да я убеди да остане? А сега я отправяше? Можеше ли

любовта му да угасне тъй бързо? Не, всичко това не беше истина. Беше само лош сън.

— Алек, аз...

— Не, Клер, не казвай нищо. Съмненията ти бяха оправдани. Разделят ни светове. Скоро животът тук за тебе ще се превърне в мъчение. А в града аз щях да се задуша. Няма смисъл това между нас — той избегна погледа ѝ. — Кампбел не обича да чака. По-добре веднага тръгвайте. И моля те, заключи вратата след себе си. Ключът можеш да ми изпратиш в бюрото в Кокрейн. Също може да ми оставиш някакъв адрес или номер на пощенска кутия, за да ти върна парите.

— Парите ми? — гласът ѝ трепереше.

Какво можеше да означава непонятното държание на Алек? За какви пари ѝ говореше? Да не би да искаше да ѝ плати за... Изведнъж тя се почувствува абсолютно смазана.

Алек се обърна и тръгна, без да каже повече нито дума.

Няколко секунди Клер стоя неподвижно, като гледаше вратата, която се бе затворила зад него. Изведнъж осъзна, че всичко това не бе сън, а действителност.

— Алек! — извика тя и се втурна навън.

— Къде отиваш? — Чарлс се опита да ѝ препречи пътя. — По-добре се приготви за път.

— Не! — Клер го блъсна настрана. — Отивам при Алек. Трябва да говоря с него — тя изхвърча от хижата.

Задъхвайки се, Чарлс тичаше след нея.

— Да не си полудяла — той я хвана за китката.

— Пусни ме! Трябва да го видя — напразно се опита да се отскубне, защото Чарлс я държеше здраво.

— Не ставай смешна да се хвърляш на врата на този мелез!

— Ще правя онова, което искам. И ти си последният, който ще успее да ми попречи! — нахвърли се тя гневно върху него.

— Хайде, Клер — Чарлс я пусна и умолително вдигна ръце. — Няколко дни в Чикаго и ти ще си забравила това неприятно приключение. В навечерието на изборите официално ще обявим нашия годеж. Ще видиш, че новината ще бъде истинска бомба.

— Ела на себе си, Чарлс. Погледни истината в лицето. Ние нямаме общо бъдеще. Пътищата ни се разделят — окончателно. Алек

не е като Джери. И аз никога няма да го забравя. И не искам да го забравя! Няма да ме спреш, Чарлс! И ми е все едно какво ще разкажеш на баща ми.

— По дяволите, Клер, стига вече! Не се дръж като разглезено дете, на което са отнели играчката.

Вдигна ръка и му зашлеви плесница.

— Махай се, по дяволите! — изсъска тя. — Алек не е играчка за мен. Аз го обичам — обърна се и побягна, без дори да се обърне.

Чесната тъкмо излиташе, когато стигна до площадката, останала без дъх.

— Алек! — извика отчаяно сред рева на моторите, като размахваше ръце във въздуха — Алек! Алек!

Но самолетът се издигаше все по-високо, направи една дъга и се отдалечи на юг.

Клер отпусна ръце. Сълзи заливаха страните ѝ. Алек си беше отишъл. Но не бе възможно това да е краят. Зъзнейки, мушна ръце в джобовете на якето си. Нерешително погледна към пътеката, която водеше към хижата. Там сигурно я чакаше Чарлс — самодоволен и благосклонен. Сви юмруци и пое в обратната посока. Алек я обичаше! Щеше да се върне, защото разбра, че тя съвсем сериозно отказа да придружи Чарлс.

Тичаше все по-силно по каменистата пътека и скоро стигна до падината при водопада. Изведнъж отнякъде се разнесе оглушителен шум. Вдигна поглед към небето и видя издигация се хеликоптер на Кампбел, който отнасяше Чарлс със себе си. Клер си отдъхна. Сега всичко щеше да се оправи. Трябваше да се върне в хижата и да чака там Алек.

Бързо тръгна по обратния път. Веднага щеше да му се обади по радиото и да му каже, че го обича и че завинаги ще остане с него. Хукна още по-бързо.

Задъхана стигна до хижата. Потърси ключа в джобовете си. Нищо. Изведнъж се вледени. Ключът беше вътре на лавицата. Когато хукна навън, не бе и помислила да го вземе. „По дяволите“. Тя разтърси вратата. Нищо не можеше да се направи. Ключалката беше щракнала.

Объркана, Клер стоеше пред масивната дървена врата и търсеше начин да проникне в хижата. През прозореца може би? Не,

невъзможно. Имаше решетки. Обиколи къщата с отчаяната надежда, че ще открие и друга врата, но напразно.

„Какъв ужас“. Отново се вкопчи в бравата, но без никакъв резултат. Отпусна ръце. „Какво ще правя сега?“ Умът ѝ работеше трескаво. Най-късно след час Алек щеше да узнае, че Чарлс е заминал сам за Чикаго. И тогава щеше да се върне. Клер смръщи чело. Но ако Алек не узнаеше, че тя още е тук, в планината?

Треперейки, вдигна качулката си. Да седи и да чака, вероятно бе най-погрешното в момента. Трябваше да се движи, за да не измръзне.

Колебливо се отдалечи от хижата. Скоро ускори крачка. С малко повече късмет сигурно щеше да намери някоя друга обитавана хижа наоколо, откъдето да се обади на Алек.

XIII

Вече два часа Клер си проправяше път през усилващия се сняг. Земята се покри с блестяща бяла пелена и едва се забелязваше пътеката сред острите скали.

Спря и се огледа на всички страни. Надлъж и нашир нямаше никаква следа от човешки живот. Стиснала зъби, продължи пътя си. Някъде наблизко трябваше да е другата хижа. Или щеше да е по-добре да се върне? Може би Алек отдавна е дошъл и разтревожено я търси?

Не, Клер поклати глава. Вече нямаше смисъл да се връща. Докато стигнеше, Алек с положителност щеше да си е тръгнал. А можеше и изобщо да не открие хижата. Тя продължи.

Времето минаваше. Клер отчаяно се бореше срещу нарастващото си изтощение и страха. Дали изобщо имаше шанс да намери подслон, преди да замръзне окончателно? Смъкна ръкавите на якето върху ръцете си.

Изведнъж забави крачка. Ето там! Дали си въобразяваше, или наистина проблясваше сребърносивият корпус на самолет? Клер се втурна през гъстия храсталак. Господи, наистина беше самолет. Чесната на Алек!

Приблужи се като замаяна. Външно на машината ѝ нямаше нищо. Погледна към мястото на пилота. Празно. Изплашена обиколи самолета. Нямаше и следа от Алек.

Качи се в кабината. Със замръзнали пръсти включи радиостанцията. Един път, два пъти — три пъти. Нищо. Апаратът мълчеше.

Клер захлупи лице и изведнъж безутешно се разрида. Стоя дълго време така, после отпусна ръце. Нямаше да ѝ помогне да седи тук и да се самоокайва. Трябваше да се стегне.

Слезе от машината и изведнъж се сепна. Нейните ли бяха тези стъпки в снега? Присви очи. Не, имаше още една следа. Големи стъпки, които отвеждаха от самолета нататък.

Клер решително вдигна качулката и тръгна по полузасипаната следа. Надвиснали клони я шибаха в лицето, краката ѝ се препъваха в камъни и коренища, но тя не забелязваше нищо. Единственото, което усещаше, бе едно тъпо присвиване в стомашната област.

Тогава видя Алек. Неподвижен, със затворени очи, той лежеше под ниските клони на едно дърво. За секунди сърцето ѝ спря.

— Алек! — тя коленичи до него в снега. — Какво ти е, Алек? — сграбчи студената му ръка. Пулсът му бе слаб, но равномерен. — Алек, скъпи, погледни ме. Аз съм! Клер! При тебе съм.

— Клер? — прошепна той една доловимо. За миг отвори очи, но после клепачите му отново се отпуснаха.

— О, Алек. Какво ти е? Какво се е случило?

— Кракът ми... Капанът... — той простена.

Клер се наведе.

— О, боже! — с ужас видя ръждивия капан, чиито остри железни зъби се бяха впили в крака му. Чак сега забеляза, че снегът наоколо бе почервенял. Клер стисна зъби и хвана студения железен пръстен. Все някак проклетото нещо трябваше да се отвори.

— Ръждясал е — изговори Алек с усилие. — Стои тук още от пролетта... — отново простена.

— Как се случи това?

— Грешка при пилотирането. Не внимавах и закачих короната на едно дърво — той направи иронична гримаса. — И тогава реших да отида пеш до следващата хижа. Но... — за момент замълча — какво правиш ти тук?

— Оставам при тебе, Алек — очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Ще извикам помощ. Всичко ще се оправи. Ще бъдем заедно. Завинаги.

— Не, Клер! — с огромно усилие той надигна глава. — Чарлс казал на Кампбел, че баща ти ще те лиши от наследство, ако...

— За какво говориш, Алек? — тя го гледаше недоумяващо.

— ... ако откажеш да се омъжиш за Чарлс — довърши той започнатото изречение.

Клер си пое дълбоко въздух.

— Но това е просто смешно! И така да е, изобщо не ме интересува.

— Не бива! Ще се чувствавам виновен за нещастията ти.

— Глупости! — тя го погали по бузата и се усмихна. — Нещастна съм само когато не си с мен. Това е всичко, от което имам нужда — загрижено погледна изкривеното от болка лице на Алек. — Не бива да заспиваш, мили. Трябва да останеш буден. Дръж се, моля те! — сълзите ѝ падаха върху снега.

— На две мили отгук има една обитавана хижа.

Клер преглътна. Но после кимна решително.

— Имаш ли одеяла в самолета?

— Възможно е.

— Ще погледна. И внимавай да не заспиш — в никакъв случай! — целуна го нежно по челото.

След известно лутане намери в чесната няколко стари одеяла. Сви ги във вързоп и още веднъж се опита да задействува радиостанцията. За частици от секундата лампите светнаха.

— „Майски ден! Майски ден!“ — извика Клер в микрофона. Чу се пукане, лампата угасна и уредът отново замлъкна. Слезе от самолета разочарована и се запъти към Алек.

Той се опита да ѝ се усмихне, докато го завиваше с одеялата.

— Алек — наведе се над него и отмахна с ръка мократа коса от челото му, — сега ще отида да потърся помощ. Ще бързам колкото мога. Обичам те, Алек! — целуна студените му устни, извърна се и тръгна.

Струваше ѝ се, че минаха векове, преди отново да стигне мястото, където го бе оставила. Междувременно одеялата се бяха покрили с дебел пласт сняг. Когато чу стъпките ѝ, Алек бавно извърна глава.

— Успя ли? — попита той.

Клер за миг се поколеба.

— Да — излъга тя, опитвайки се да скрие от него отчаянието си. — Как си?

Опитът му да се усмихне неволно се превърна в гримаса.

— Колко... колко още ще трае?

Клер си пое дълбоко въздух. Нямаше сили да му каже истината. А именно, че бе ходила напразно, че хижата бе изоставена, вратата разбита, а радиостанцията повредена.

— Скоро ще пристигне помощта, скъпи. Много скоро — гласът ѝ звучеше потиснато.

— Добре — той отпусна глава назад и задиша учестено.

За миг Клер затвори очи. Положението им беше безнадеждно. Алек сигурно бе обявил полета си, но докато окончателно се убедяха, че чесната е изчезнала, щяха да минат часове. Един интервал от време, който за тях можеше да означава живот или смърт.

Без да съзнава какво върши, тя се мушна под завивките при него и се притисна до тялото му колкото се може по-силно.

— Заедно ще издържим — прошепна му като заклинание и издърпа най-горното одеяло над главите им. — Ще видиш, че ще ни търсят и скоро ще ни намерят. Всичко ще се оправи. Обичам те.

— Клер? Ти не намери никого, нали?

Сърцето ѝ биеше като лудо.

— Не, Алек. Обадих се по радиостанцията. Те ще дойдат. Непременно — зацелува го отчаяно...

Най-сетне Клер се събуди от унеса си. Изумена гледаше белия чаршаф.

„Алек!“ — искаше да извика, но устните ѝ не издадоха никакъв звук. Опита се да стане, но тялото ѝ не се подчини. Тъпа болка я накара да простене. Какво се беше случило с нея? Къде беше Алек?

— Госпожице Кендъл! Госпожице Кендъл!

Клер извърна глава. След толкова дни отново бе дошла в съзнание. Над нея се надвеси приветливо усмихната сестра с бяло боне.

— Добър ден, госпожице Кендъл. Добре дошла в нашата болница. Доктор Паул ще се радва, че нашата храбра млада героиня най-сетне се е събудила.

— Героиня? Аз? — беше ѝ невероятно трудно да говори. Устата ѝ сякаш бяха изсъхнали. — Какво значи това?

— Означава, че единствено благодарение на вашата съобразителност можахме да спасим господин Макинтайър. Никога не би оцелял, ако не бяхте го стоплила.

— Значи Алек... искам да кажа господин Макинтайър е добре?
— Клер почувствува как сълзи на радост и облекчение рукоуха от очите ѝ.

Сестрата избягна погледа ѝ.

— Не е толкова зле, като се имат предвид обстоятелствата — отвърна тя предпазливо. — Но докторите доста се поизмъчиха с огромната загуба на кръв, с измръзването и най-вече с инфекцията на крака му.

— Но той скоро ще се възстанови, нали?

Сестрата видимо се поколеба. Клер уплашено следеше израза на лицето ѝ.

— Ще оздравее ли? Кажете ми, моля ви!

— Има... проблеми с наранения му крак. Сериозни проблеми. Съществува опасност... в най-лошия случай лекарите могат да се решат на ампутация.

— Не! — Клер закри лице с ръце. — Господи, Алек!

Сестрата пребледня.

— Не бива да се вълнувате, госпожице Кендъл. Досега няма окончателно решение. Всички ние се надяваме...

— Мога ли да го видя? Моля ви, сестро, пуснете ме при него!

Жената поклати глава.

— Съжалявам. Господин Макинтайър е все още в интензивния сектор. Допускат се само най-близки роднини.

Клер се отпусна върху възглавниците и затвори очи. Когато вратата на стаята се отвори, извърна глава.

— Това наричам аз радостна новина! — към леглото ѝ се приближи висок слаб мъж в бяла престилка. — Аз съм доктор Паул — рече той и протегна двете си ръце към нея.

— Добро утро, докторе.

— Въпреки че спяхте почти цяла седмица като мъртва, изглеждате доста свежа и бодра, госпожице Кендъл. Баща ви сърдечно ви поздравява. Вече го информирах, че състоянието ви се подобрява. Радва се, че скоро ще се видите.

— Татко ще ме посети тук? В разгара на кампанията?

— Не тук — доктор Паул се усмихна развеселен. — След като вече можете да пътувате, ще ви отведат в „Норд Уестър Мемориал“ в Чикаго. Господин Виет, менажерът на баща ви, е уредил всичко.

— Чарлс? Всичко това му е добре дошло — тя леко се намръщи. — Кажете ми, докторе, защо бях толкова време в безсъзнание?

— О, имала сте невероятно щастие. Нямахте какво да ви лекуваме, освен няколко повърхностни измръзвания от втора степен —

той замислено поклати глава. — Само като си помисля колко време сте лежала в снега с господин Макинтайър, спасението ви наистина граничи с чудесата.

— Как ни намериха?

— Господин Кампбел уловил някакъв странен радиосигнал със зов за помощ. Уведомил спасителната служба и сам направил няколко обиколки с лекаря от екипа на борда. Всъщност той ви откри и ви докара тук с Алек.

— Робърт Кампбел, значи — Клер кимна замислено. — И кога ще ме преместят?

Доктор Паул сви рамене.

— Както вървят нещата, сигурно след няколко дни.

Тя решително погледна младия лекар в очите.

— Ще загуби ли Алек крака си?

— Кой ви е... — доктор Паул замълча и помилва ръката ѝ — твърде рано е да се отговори окончателно на този въпрос. Едва когато мине възпалението, ще можем да вземем решения.

Два дни по-късно доктор Паул отново влезе в стаята ѝ, сияещ от радост.

— В „Норд Уестърн Мемориал“ вече ви очакват, госпожице Кеңдъл. Хеликоптерът ще пристигна към обяд, за да ви вземе.

Клер уплашено остави чашата с кафе.

— Вече?

Лекарят кимна.

— Оздравяването ви върви бързо и спокойно можем да позволим пренасянето ви.

— Докторе, моля ви... искам да се сбогувам с Алек — гласът ѝ трепереше, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Съжалявам много, госпожице Кеңдъл, но господин Макинтайър се нуждае от абсолютно спокойствие. Той все още не е в състояние да приема посетители.

— О! — тя разочаровано се загледа в ослепително белия чаршаф. И когато лекарят тихо напусна стаята, усети, че сълзите свободно се стичаха по бузите ѝ.

Клер равнодушно прие приготовленията по пренасянето ѝ в Чикаго. Едва когато почувствува, че вдигнаха носилката ѝ, се отърси от безпаметното състояние, в което бе изпаднала.

— Извинете... бих искала да се сбогувам с един пациент. Доктор Паул няма нищо против — излъга тя, като се надяваше, че санитарите ще ѝ повярват.

Двамата мъже спряха и се спогледаха.

— Добре — рече единият. — Но само за малко.

— Ще побързам.

— Къде да ви отнесем?

— При господин Макинтайър, стая 120 на първия етаж.

— Добре, госпожице — санитарите тръгнаха. Оставиха носилката пред стаята на Алек.

Тъкмо когато Клер се канеше да се надигне, вратата се отвори и Брета Коул излезе в коридора. Клер се спря.

— Искях да се сбогувам с Алек, преди да напусна болницата — заекна тя объркано.

— О, съжалявам, госпожо Хамилтън, искам да кажа, госпожице Кендъл. Алек спи — Брета я погледна хладно. — Той вече знае, че вие геройски сте го спасила.

— И... какво каза той?

— Желаете ви скорошно оздравяване и много ви благодари.

Клер преглътна. С усилие търсеше думите.

— Кажете на Алек, моля ви, че го обичам и че никога няма да го забравя.

Лицето на Брета не изразяваше нищо.

— Добре, госпожице Кендъл. Ще му предам. Всичко хубаво — обърна се и отново влезе в стаята.

XIV

Сърцето на Клер щеше да изхвъркне, когато протегна ръка, за да натисне звънеца. Притеснено зачака.

Мина цяла вечност, докато вратата се отвори. Клер преглътна и затаи дъх. Пред нея стоеше Алек. По-слаб и не така загорял като при първата им среща, но със същите до болка познати внушителни черти — с изящно извити устни и пламтящи тъмнокафяви очи.

Гледаше я безмълвно.

— Е? — рече накрая. — Какво те води насам?

— Зная, че трябваше да се обадя още в четири и половина, но остарялата карта на летището... Аз... аз не прецених добре разстоянието.

Бледо подобие на усмивка се появи на устните на Алек.

— И вие сте съвсем сигурна, че не сте сгрешила адреса, госпожице, госпожице...

— Кендъл. Клер Кендъл — рече Клер и продължи играта. — Адресът е точен — усмихна се неуверено. — Липсваше ми, Алек.

— Наистина ли? — гласът му звучеше отсъстващо. Той се изкашля. — Е, щом вече си тук, влизай. Ще пиеш ли нещо?

Клер кимна.

— Да, моля те — устата ѝ изведнъж пресъхна. Защо той се държеше така студено? Нима не се радваше, че беше дошла?

— Имаш ли още болки? — попита съчувствено тя, като забеляза, че леко влачи десния си крак.

— Не — прозвуча резкият му отговор. Пристъпи към бара и започна да приготвя напитките.

— Алек, защо не искаш да говориш с мене?

Той се обърна спокойно и ѝ подаде чашата.

— Защо си дошла?

— Защото... защото бях забравила нещо. Нещо, което има голяма стойност за мен — в очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Нямам представа какво може да е то. В хижата не е останало нищо. Може би в болницата? Да се обадя ли?

Клер поклати глава.

— Какво търсиш изобщо! — попита той невъздържано.

— Тебе, Алек. Тебе оставих тук и ти ми липсваш толкова много.

Алек остана неподвижен, като я гледаше намръщено.

— Не бива да имаш угризения на съвестта.

— Угрязения на съвестта?

— Защото заради тебе катастрофирах със самолета.

— Какво? — Клер го изглежда гневно. — Все пак поне донякъде изкупих вината си, като ти спасих живота. Без моята помощ, както се бе заклешил в оня капан, вече нямаше да си между живите.

Алек мълчеше объркано.

— Не знаех нищо за това — рече той смаяно. — Прости ми, Клер. На всичките си въпроси получавах само уклончив отговор. Със сигурност знаех само едно, че си се върнала в Чикаго, без дори да ме посетиш в болницата.

— Вярно е, Алек. Но вината не е моя. Не ме пуснаха при тебе, а баща ми и Чарлс бяха уредили без моето съгласие прехвърлянето ми в „Норд Уестърн Мемориал“, където продължи лечението ми.

— Лекували са те?

— Ами да. Прекарах няколко операции. Присаждания на кожа. Брета не ти ли...

Не довърши изречението, защото изведнъж истината блесна пред очите ѝ. Тогава Брета я беше излъгала. Никой не бе казал на Алек какво се бе случило, а той, изглежда, не си спомняше нищо. Започна да разбира защо нито веднъж не ѝ се беше обадил, защо писмата ѝ се връщаха неотворени, защо я отбягваше, когато се опитваше да се свърже с него по телефона. Брета. По този начин тя отново се бе опитала да си го върне.

Клер отчаяно го погледна.

— Раните ми отдавна оздравяха. Останаха само болката в мен, безкрайният ми копнеж и любовта ми към теб, Алек. Затова дойдох тук. За да се уверя окончателно, че не ме искаш повече.

— Клер! — Алек я притисна в прегръдките си. Очите му се бяха навлажнили. — Мислех, че сънувам, когато те видях пред вратата. Не

знаех дали наистина това си ти. О, скъпа, защо ме накара да чакам толкова дълго? Та аз те обичам. Ако знаеш колко страдах!

Клер затвори очи и се притисна към него.

— Толкова ми липсваше, Алек... — прошепна тя през сълзи.

— Никога повече няма да те пусна да си отидеш. Чуваш ли, Клер, никога вече.

— Внимавай, Алек — тя се задъха от щастие. — Ще ме удушиш. Най-малкото, утре цялата ще съм в синини.

Алек отново я притисна тъй силно до себе си, че Клер остана без дъх. После тихо се засмя.

— Няма нищо, мила. Намирам, че синьото особено ти отива.

Издание:

Серита Стивънс. Остани завинаги

САЩ. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1993

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-089-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.